

mavi martı

Mayıs - Haziran
2023

Çarşamba Fen Lisesi
Mezun Özel Sayısı

19. Sayı

Elektrik Elektronik Veterinerlik İnşaat
Uzay Milli Savunma
Otomotiv 19 Mayıs KATÜ İTÜ Dokuz Eylül
Enerji Sinop Cerrahpaşa Atatürk Necmettin Erbakan
Metalurji ODTÜ Ege Hacettepe Makina
Bilgisayar Boğaziçi Ankara Ü. Çukurova Diş İnşaat
Diyetisyenlik Sakarya Gazi Ü. Uludağ Ü. Yazılım
Marmara Çarşamba Fen Lisesi Cerrahpaşa Genetik
ÇOP Cumhuriyet Ü. Yıldız Teknik Tip
Dicle Hitit İnönü Süleyman Demirel Gıda
Uşak Milli Savunma 18 Mart Çevre
Sağlık Bilimleri Galatasaray Matematik
Endüstri Eczacılık Hukuk Kimya Biyomedikal

Zeliha Arslan
Arif Arslan
Kader Aslan
Alanur Doğan
Ahmet Kaya
Muhammet İ. Demir
İremnur Kökoğlu
Muhammet E. Özçelik
Nüket Güdük
Gülbahar Aksu
Erem Önal
Zühre Uyar
Havvanur Sarı
Şamil G. Bayka
Zeynep Sağlam
Hülya Oflaz
Alparslan F. Satun
Asude Köksal
Tolga Akdamar
Nisa Ertan
Osman Tuğrul Moral
Elif Sakallı
Büşra Yılmaz
Aslı Özbey
(Sedat Şaşmaz Biyografisi)

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz demiş atalarımız. Çarşamba Fen Lisesi olarak yüzlerce öğrencimizi Türkiye'nin en seçkin üniversitelerine ve bölümlerine yerleştirmiş olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Çarşamba Fen Lisesi sadece üniversiteye öğrenci göndermenin ötesinde "güzel insanlar" yetiştirmeyi; fende, matematikte olduğu kadar ahlaki, vicdani değerlerde ileri bireyler yetiştirmeyi önceliklerine almış bir okuldur. Bizim asıl gururumuz öğrencilerimizin ailesine, memleketlerine olan bağlılığı, vefası ve sevdası olacaktır.

Bu sayının yazarları önceki mezunlarımızdan oluşmaktadır.

Şimdi doktor, mühendis, öğretmen, eczacı, mimar, diyetisyen gibi çeşitli mesleklerde çalışan veya üniversitelerde okuyan öğrencilerimiz meslek seçimi, üniversite seçimi, lise hatıraları, okul pansiyonu anekdotları, üniversite günlükleri, meslek maceraları, üniversite şehirleri gibi bir çok konuda ÇFL ailesi için kalem oynattılar.

Türkiye'nin dört bir yanına gönderdiğimiz martılarımız artık bizim mavi umutlarımız oldu.

Çarşamba Fen Lisesinin ne kadar büyük ve güzel bir aile olduğunu göstermesi bakımından bu sayıyı "özel" olarak kayda geçiriyoruz.

Lisede neler yapmalı neler yapmamalı sorularına verilecek en güzel cevapları bu sıralarda daha önce oturmuş tecrübe sahiplerinden okuyacağız. Mezun öğrenci yazıları bugün ve bundan sonra ÇFL sıralarındaki her öğrenci için bir rehber olacaktır.

Bu sayıda mezunlarımızın da en sevdiği hocalardan olan Sedat Şaşmaz'ın biyografisine yer verdik. Keyifli okumalar.

Tuncay Sandıkçı

HEDEFİ ÖNEMSEMELİK

Merhaba, ben Zeliha Arslan. Bu yazımda size kendimden, mesleğimden, tıp eğitiminden ve başarıdan bahsetmek istiyorum. 2016 yılında bu liseden mezun oldum. 2022 yılında Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldum. Yaklaşık üç aydır Ayancık Devlet Hastanesi'nde acilde pratisyen doktor olarak görev yapıyorum. Sağlık alanının tahmin ettiğiniz gibi özveri isteyen bir eğitimi var fakat bitirdiğinizde size ve çevrenize çok şey kattığını görüyorsunuz ve ben bugün bu alanda çalışıyor olmaktan çok memnunum.

Tıp eğitiminde ilk üç yıl çoğunlukla teorik eğitim olup son üç yıl daha çok hastanede pratik eğitim alınır, tıptan mezun olan herkes sınav olmadan kısa süre içinde pratisyen doktor olarak atanır. İsteğe göre, ki bence önemli, uzmanlık sınavına girip daha kendine özgü bir alanda ilerleyebilirsiniz. Ben de Eylül 2022'de girdiğim tıpta uzmanlık sınavında (TUS) Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi radyoloji bölümünü kazandım, yakın zamanda radyoloji asistanlığına başlayacağım.

Geldiğimiz yerlerde, almış olduğumuz eğitimler çok önemli, Çarşamba Fen Lisesinin bende büyük bir yeri var. İyi ki yolum buradan geçmiş, iyi ki birbirinden değerli hocalarımla tanışmışım. Siz de kendinize güzel bir gelecek hazırlamak için oldukça güzel bir yerdesiniz. Lisede çok güzel bir ortamım, eğlenebildiğim arkadaşlarım vardı, aynı zamanda düzenli olarak çalışmaya da vakit ayırabiliyordum. Başarılı olmak için dengeli olmak önemli. Diğer taraftan başarılı olmak için biraz dert etmek yani hedefi önemsemek gerekir, dikkate aldığınız her şey önceliğiniz olur, bu sayede hedefinizden şaşmaz ve ona daha kolay ulaşabilirsiniz. Hayal ettiğiniz bölümün zorluğundan çekinenler, bazen bazı anlarda yapamayacağınızı düşünüp umutsuzluğa kapılabilir ya da konfor alanı daha cazip gelebilir, etrafınızda da bu şekilde düşünen insanlarla karşılaşabilirsiniz. Böyle anlarda ileride yapacağınız mesleği ve bu mesleği seçerken hayal ettiğiniz geleceği hatırlayın ve gidebildiğiniz yere kadar gidin, hayatın ortasında, cesurca zorluktan kaçmadan. Benim de zorlandığım çok anlar oldu fakat pes etmeyi hiç düşünmedim, daha da

güçlü bir şekilde yoluma devam ettim. Siz de önünüze çıkan engellerde pes etmeyin. Böylece ileride geçmişe baktığınızda yapamadıklarınızın pişmanlıkları olmaz ve bu hayatı dolu dolu yaşayan herkes gibi yüzünüzden, bakışlarınızdan tercih ettiğiniz yaşamın, yaşanmışlığın ifadesi okunur. Kolay olmayacaktır fakat emek verip zorla ulaşılan bir yerin keyfini de daha güzel çıkartırsınız.

Üniversiteyi Ankara'da okumak isteyenler için Ankara'yı gönül rahatlığıyla önerebilirim. Ankara'nın bana çok katkısı olmuştur ve hayatı en çok burada öğrendim diyebilirim. Eğitiminiz, kendi gelişiminiz için ve sosyal imkanlar açısından gayet güzel ve yaşanılabilir bir şehir, sizlere sunacağı bolca etkinlikten faydalanabilirsiniz.

Hepiniz mutlu olduğunuz, güzel insanlarla karşılaştığınız, ailenizi ve çevrenizdeki insanları gururlandırdığınız, olduğunuz yeri sevdiğiniz ve örnek davranışlarınızla yaptığınız mesleği sevdirdiğiniz yerlerde olursunuz inşallah.

Yolu Çarşamba Fen Lisesi'nden geçen herkese, bende emeği geçen hocalarıma sevgi ve selamlarımla, kendinize iyi bakın.

Zeliha ARSLAN

Çarşamba Fen Lisesi 2016 Mezunu

Gazi Ün. Tıp Fakültesi Mezunu

Giresun Devlet Hastanesi
Radyoloji Asistan Doktor

ÇARŞAMBA FEN LİSESİ

Kültür Edebiyat Kulübü
Öğrenci Etkinlik Dergisi

Sayı: 19

Mayıs-Haziran 2023

SAHİBİ

RECEP SEYMEN
Okul Müdürü

PLANLAMA, TASARIM, İNCELEME

Tuncay SANDIKÇI
Edebiyat Öğretmeni

BASKI

Birlik Ofset Matbaa
(0 362 833 29 61
birlikofset55@gmail.com)

KENDİMDEN HALLİCE

Söze nasıl başlayacağımı bilemedim. İsmim şu, şu sene mezun oldum, şurada okuyorum demek hiçbir zaman tarzım olmadı, olamadı ama bir şey var ki beni hep bir adım farklı kıldı. Hiç unutmam, edebiyat dersi, Tuncay hocanı, o gün herkes koyu giyinip geldiği vakit beyaz hafif desenli bir gömlekle gelmişim ve hocanın bana neden böyle geldiğimi sorduğunda “değişiklik olması için” diye bir cevap vermişim. Asıl değişikliğin kıyafetimizde değil, taşımakta olduğumuz, kimimizin hamalı kimimizin de hükümdarı olduğu kafamızda olması gerektiğini söylemişti. Evet, haklıydı, her şey o zifiri karanlık kutucuğun içinde saklıydı. O gün ve diğer günlerde bir şeylerin farklı olması işte kafa yapımın dışı yansımasıydı belki. Ya da 9 ve 10. sınıflarda hibrit otomobil fabrikası kurmak gibi hayallerin de... Havacılığa, gökyüzüne, yıldızlara, gözlerdeki de dahil... Evet, ben Arif ARSLAN... bugün geldiği ve yarın kim bilir nerelere gideceği sır perdesinin ardında olan, şimdilik Erciyes'in emektar sıralarındaki ben...

ÇFL'nin girişinden attığım adımları asla unutmam, hele ailemi bırakıp da arkamı döndüğümde üçüncü adımımı attığım sırada başımdan aşağı dökülen kaynar suları, hiç! Aslında bir şeylerin farkına varmam ve beni ben yapan değerlerime tutunmam da o zamana denk geliyor hayret ki. Artık tam anlamıyla bir birey oluşun ilk adımları.

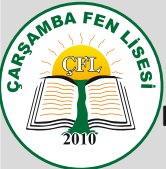
Pandemiye kadar geçirdiğim 3,5 yılda, şöyle oturup uzaklara bakınca ne kadar çok hatıra biriktirdiğimi, gözlerimin önünden film şeridi gibi akışına hayranlıkla bakıyorum, acısıyla tatlısıyla... Çok varmış hangisini söyleyeceğimi şaşıyorum... Kazandığımız turnuvalar, yaptığımız geziler, Ali Hocamla içtiğimiz salep... O Antalya gezisi apayrı bir hikaye zaten, odayı basan sivrisinekler, çiğköfte-sinema günleri, daha neler neler...

Arif ARSLAN

Çarşamba Fen Lisesi 2020 Mezunu

Erciyes Ün. Tıp Fakültesi Öğrencisi

Her şey bir yana, o yıllarda insanın bir çok yönden farklı fırsatları da oluyor ve bu fırsatlar tutkuları da beraberinde getiriyor.

Benim hikayem de aslında böyle başlıyor, bir kazayla ve saygı duyduğum o abimle. Evimizin yandığı günün ertesinde, uzun soluklu bir sohbetin ardından kafaya koydum, kendi hedefimi ve beni ben yapan o tutkumu: Bir gün uçacaktım. İki hatta üç yılım bunun peşinden gitmekle geçti. Bazen hani dersiniz ya bir adım daha atsan ulaşacaksın, heh aynı o his, bu benim yakamı hiç bırakmadı. Bunu yazarken bile içimi bir heyecan kaplıyor. Belki şimdilik diyorum, bu arzumu bekletmek zorunda kaldım ama inanıyorum ki ilk fırsatta kanatlanacağım. Şimdilik buranın tadını çıkarayım.

Dostlarım, hedefleriniz ne bilmiyorum ama size şunu net bir şekilde söyleyebilirim: Dağın zirvesini hedeflemek, evet, mükemmel bir şey ama yıldızları unutmayın derim. Yıldızlara ulaşamazsanız bile ulaşacağınız bulutlar var, dağın zirvesinden daha iyi değil mi sizce de?

Bir el var görüyor musunuz? Sadece sizin tutabileceğiniz bir el. Kendinizi sizden mahrum bırakamayın ve benliğinize olan inancınız hiç eksilmesin. Kendi kendinizin engeli olmayın, ellerinizden tutun. O koca kalbinizi küçümsemeyin, oraya dünyaları sığdırırsınız da ruhunuz duymaz. İçinizde barındırdığınız güç hayallerinizin bile ötesinde.

İçinizdeki gücü dışarı çıkaracak yolları bulmanız dileğiyle. Lise yıllarımda ve sonrasında da beni asla yalnız bırakmayan, her zor anımda yanımda olup destek çıkan tüm hocalarıma minnettarım. Ve o yıllarımı dolu dolu rengarenk süsleyen, bana çok değerli anılar bırakan arkadaşlarıma da hayatta başarılar dilerim. Sizlerin de her anını dolu dolu ve verimli geçirmeniz dileğiyle, sağlıklı kalın.

KENDİ AYAKLARI ÜZERİNDE DURMAK

ÇFL'den 2017 yılında mezun olmuş biri olarak sizlere ÇFL'de şimdi okuyan arkadaşlarıma oradaki günlerinizi çok özleyeceğinizi söyleyebilirim. Edindiğiniz dostlukları, öğretmenlerinizden gördüğünüz ilgi ve sevgiyi hayatınızın ilerleyen dönemlerinde maalesef göremeyeceksiniz. Lisedeki dostlukların yeri her zaman ayrı oluyor ve özlemlerle hatırlanıyor. Görüşmeye devam ettiğiniz bir çok arkadaşınız olacağı gibi birçoğuyla da kopuyorsunuz. İçimizde değişenler, ilerleyenler ve yerinde sayanlar oluyor. Yine de en gerçek dostlarınız şuan yanınızda duruyor!

Biz 11'deyken "11 C" diye kalıplaşmış bir ifade vardı sanki!. 11. sınıftaki voleybol maçlarımızla kuvvetlenen sınıf bağımız adını öyle duyurmuş olacak ki mezuniyet sonrası yaptığımız ziyaretlerde dahi "12 C" değil "11 C" olarak kaldık! Pek sevdiğimiz sınıf hocamız Sedat Hoca, maçlarda ceketini çıkarıp sallar, kendinden geçer, amigoluk yapardı. Bir sürü güzel anı biriktirmiş ve daima birlik içinde olmuş bir sınıf olarak hala çoğumuz görüşür, konuşur, yazları fırsat buldukça buluşuruz. Hepiniz için dilerim ki lise dostluklarınız baki kalsın. Onun için sınıf birlikteliğinin önemini lisedeyken fark edin ve bir sınıfa ait olmanın kıymetini yaşayın isterim.

Biraz da okuduğum bölümden, Beslenme ve Diyetetik bölümünden bahsetmek isterim. Kendi zamanımda daha yüksek puanlarla girilen, şimdilerde bu konuda değerini maalesef yitirmiş olan beslenme ve diyetetik bölümünü Ondokuz Mayıs Üniversitesi'nde okudum ve bu bölümden 2021 yılında mezun oldum. Meslek seçiminizde asla sıralama ve puana bakmamanızı, kaliteli bir okul seçmenizi ve yapmak istediğiniz şeyin peşinden gitmenizi tavsiye ederim. Neyin ne zaman değişeceğini asla bilemiyor ve bu hıza asla yetişemiyorsunuz. Sizler yapmak istediğiniz şeylerde en iyi olmaya odaklanırsanız emin olun, yollarınız çok açık olacaktır.

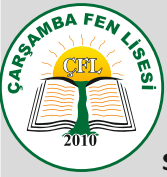

Kader ASLAN

Çarşamba Fen Lisesi 2017 Mezun

Ondokuz Mayıs Üniversitesi
Beslenme ve Diyetetik Bölümü Mezun

Sinop Gerze Devlet Hastanesi Diyetisyeni

Beslenme ve diyetetik bölümü okuması çok keyifli bir bölümdü benim için. Mutfak derslerimizde laboratuara iner, çeşitli tarifler dener, ardından afiyetle yerdik. Biyokimya derslerinde tuhaf kokulu deneyler yapardık, portakalın içindeki C vitaminini ölçerdik mesela. Bilim odaklı bir alan olduğundan sıklıkla makale okur ve bilgilerimizi güncel tutmaya çalışırdık. El işçiliğinin hiç olmadığı bu meslekte sizi iyi bir diyetisyen yapacak tek şey bilgileriniz oluyor. Toplumumuzda da çok ilgilenilen bir konu olduğundan her ortamda bilginizden faydalanılmak stenmesi başlarda zor duruma düşürse de sonradan şin içine daha çok girdikçe insanlara yanlış bildikleri eylerin doğrusunu anlatmak ve öğrenmelerini ağlamak çok güzel hissiyatlar oluşturuyor doğrusu.

Okuması ve çalışması her ne kadar rahat ve keyifli

olsa da iş bulma konusunda sıkıntıları olan bu yüzden de az tercih edilmeye başlayan bölümümden bu işe gönül veren tüm meslektaşlarıma güzel yerlere geldiğini gözlerimle gördüm. İstedikinizde başaramayacağınız hiçbir şey olmuyor. Ben yakın zamanda Gerze Devlet Hastanesinde diyetisyen olarak göreve başlayacağım mesela. Çok heyecanlı olduğumu da söylemeden edemeyeceğim dostlarım. Deniz kenarında küçük, şirin bir ilçede kendi evinizi tutmak, eşyalarınızı seçmek, tek başınıza ayaklarınızın üzerinde durabilecek olmak mükemmel bir duygu. Umuyorum ki en erken zamanlarda hepimiz bu hissi tadarsınız.

Meslek seçiminde zorlananlar oluyordur. Puanınızın size getirdiği meslekten çok nasıl yaşamak istediğinize yoğunlaşabilirsiniz. Yeteneklerinize odaklanabilirsiniz. Kimlerle çalışmak istediğinizi araştırabilirsiniz. Kurumlara giderek orada çalışan insanları gözlemleyebilirsiniz. Mesela mahkemelerden bazıları halka açık olur, gidin ve orada, mahkeme ortamında mutlu olabilir misiniz, diye bakın. Hastanedeki acılı yüzlerden, kalabalıklardan ne kadar rahatsız olacağınızı inceleyin. Gezin ve görün. Gezerken örnek alacağımız, gözünüze çarparak insanlar mutlaka olacaktır diye düşünüyorum.

Bizim mezun olduğumuz bu okuldan sizler de teker teker mezun olup ayrılacaksınız. Hayat hepimize farklı kapılar açacak. Umarım ki kapılarınızın arkası çiçekli bahçelerle dolu olur.

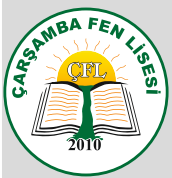
OKULDAN AYRILINCA

Daha dün gözümüzü açtığımız, kendimizi yetişkin sandığımız yıllar... Evet, lise yıllarından bahsediyorum. Birçok kişi için unutulmaz hatta paha biçilemez yıllar. Benim annem de unutmamış! Liseye geçeceğim dönem aklıma geldikçe lise zamanındaki anılarından, arkadaşlıklarından bahsederdi. Bunları anlatırken yüzünde minik bir tebessüm olurdu. Hem o zamanlara olan özlemi hem de o anları yaşamış olmanın mutluluğu okunurdu yüzünden. Annem bunları anlatırken hem onu dinliyor hem de şaşırıyordum. Üzerinden yıllar geçmiş. Nasıl oluyor da bunları daha dün yaşamış gibi anlatabiliyor diye düşünürdüm. Birkaç kez sordum ve verdiği cevap hep aynı olmuştu: “Okuldan ayrılınca” anlarsın kızım...

Lisenin ilk günü birinci sınıfa başlayan çocuklar gibi heyecanlı fakat soğukkanlıydık. Sonuçta artık liseliydik. Çocukça hareketler yapmak yakışmazdı. Bunları düşünürken hâlâ annesinin / babasının küçük kızı / oğlu olduğumuzu unutmuştuk. Liseli olmanın verdiği bir ağırlık vardı üzerimizde.

Kürsüden yapılan konuşmalarda bile 'çocuklar' değil 'gençler' olarak sesleniliyordu. Ama içimizdeki çocuk da yerinde durmuyordu. Sınıfta uzun eşek de oynadık, tavana ayak izimizi de bıraktık! Her gün bir diğerinden farklıydı. Bütün okul yollara dökülüp marşlar söyledik, konferanslara katıldık, bilim şenliklerinde projelerimizi sergiledik, mangala gittik, Çarşamba'nın en önemli tarihi yerlerinden olan Çivisiz Cami'yi ziyaret ettik... Atladığımız birçok şey olduğuna eminim. “Böyle yaptık ettik” diye anlatırken basit veya anlamsız gelebilir ama yanınızda eğlendiğiniz, sevdiğiniz insanlar olunca bahçedeki çınar ağacının altında sohbet etmek bile bir başka oluyordu.

Hep böyle eğlenelim, gezelim tozalım diyemedik tabii. Herkes derslerden şikayet etse de onlar da lazımdı. Benim en sevdiğim kısım da burasıydı aslında. Çünkü öğretmenlerimiz derslerin ağırlığını unutturuyordu.

Alanur DOĞAN

Gazi Üniversitesi
Eczacılık Fakültesi Öğrencisi

Çarşamba Fen Lisesi 2020 Mezunu

Biyoloji dersinde mikroskopla gözlemler yapar hayretle de izlerdik, kan gruplarını kendi kanımızla deneyler yaparak öğrendik. Fizik dersi zordu ama öğretmenimiz sağ olsun, eğlenerek öğretirdi. “Meksika dalgası” yaparak dalgaları öğretmişti. İyi ki öyle öğrenmişiz ki bugün bile aklımda. Edebiyat dediğin, şiir dediğin tanımlayarak değil yaşayarak öğrenilirdi ve biz şairlerle aynı satırlarda buluşarak öğrendik bu dersi. Matematiksiz olmaz tabii. Başımızın belasıydı ilk zamanlarda ama zamanla arayı düzelttik diyelim. Ders işte... Çalışınca yapamayacağımız şey yok zaten. Arkadaşlıklar... Liseden bize kalan en güzel şey diyebilirim. Lisedeki herkesin hayatımızda az çok bir yeri oluyor ama bazıları hayatımızda kalıyor. Okulun ilk günü tanıştığımız biri veya her gün karşılaşım adımla bile bilmediğimiz biri bir bakmışsınız yanı başınızda, dost olmuş size! Gülerken de ağlarken de birliktesiniz. Bir bakışımızla birbirinizi anlayabiliyorsunuz. Korkularınızı yenmenizi sağlıyor. Birbirinize sahip

çıkıyorsunuz. En büyük destekçiniz oluyor.(Özellikle yurtda ailesinden uzakta kalanlar için söylüyorum!) Birlikte büyüyüyorsunuz. Liseden sonra görüşmesek de bu kişilerin yeri hep ayrı oluyor.

Lise böyle acısıyla tatlısıyla dersıyla eğlencesiyle devam etti. İlk günkü o küçük insanlar büyüdü. 18 yaşında gençler oldu. Lisenin son günü de geldi çattı. Bir yanımız okulun bitmesine sevinirken bir yanımız üzülmüyordu işte. Üniversiteye gidip ülkenin farklı yerlerine dağılacığımız için vedalaşmalar başladı. Tabii ki arkadaşlıklar bitmiyordu ama alıştığımız, dost olduğumuz insanlardan ayrılıyor olmak üzüyordu.

Son zil çaldığı an artık liseli değildik. O güzel lise yılları göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, bize dünya kadar anı bırakmıştı. Şimdi o son günün üzerinden yıllar geçmişken bu yazıyı yazıyorum ve galiba annemin ne demek istediğini “okuldan ayrılınca” anlıyorum.

SESSİZ ÇIĞLIKLARI DUYANLAR

Yıl 2014. Çarşamba Fen Lisesine heyecanlı, umutlu bir çocuk olarak geldiğim yıl. Aileden uzakta Çarşamba Fen Lisesi pansiyonunda kalmaya başladığım yıl. Hayatta tek başıma mücadele vermeye başladığım yıl . Yeni arkadaşlar, yeni bir düzen, üst düzey bir eğitim beni biraz zorlamıştı açıkçası. Şimdi geriye dönüp baktığımda bana kalan samimi arkadaşlıklar, sağlam bir temel ve disiplinin yanında eğlendiğim , güldüğüm hatıralar. Özlemim ise lisedeki samimiyet ve arkadaşlıklar.

2018 de mezun olduktan sonra Selçuk Üniversitesi Veteriner Fakültesine başladım. Şimdi fakültenin 5. sınıfı olan *intörn öğrencisiyim* . Seneye meslek hayatıma bir hekim olarak başlayacağım. Hayvan sağlığı ve toplum sağlığı için çalışacağım .

Çok samimi olduğun bir insana “Yüzünden düşen bin parça , hayırdır bir derdin mi var ?” dediğinizde size derdini anlatabilir ya da “Önemli değil” der. Peki derdini anlatmayan, sessiz çığlıklarını duyurmuyan can dostlarınız ne olacak ? Kim duyar onların içten yakarışlarını?!

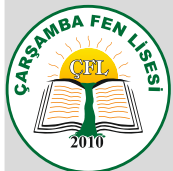
Veteriner hekimler , yüzlerce türden oluşan ve derdini anlatmayan hayvanların derdine derman bulan insanlardır. Veteriner hekim olabilmek için farklı hayvanların farklı anatomisini fizyolojisini biyokimyasını mikrobiyolojisini, rasyonunu, davranışını, dahiliyesini, cerrahisini ve daha nice nicesini öğrenmek zorundasınız.

Veteriner fakültesi öğrencisi ilk iki yıl temel bilimler olarak ifade edilen teorik dersler ve uygulamalı laboratuvar dersleri alır. Öğrenci klinik bilimlere geçince sudan çıkmış balığa döner. İki yıl boyunca gecesini gündüzüne kattığı derslerin aslında bu işin sadece ABC’si olduğunu orada görür. Daha önünde aşılacak sıradakılar vardır. Yağmurda ıslanmış kaldırımlar gibi matemle ışıldayan gözler ile bakan hastaları ne derdini tarif edebilir ne de bir şikayetini anlatabilir. Sadece kendine has anlaşılmayan bir dili vardır bu sessiz hastaların. Bu dili anlayabilmek için dersleri ile uygulamaları ile klinikleriyle stajıyla ömründen beş koca yılını harcamak zorundadır.

Ahmet KAYA

Çarşamba Fen Lisesi 2018 Mezun

Selçuk Üniversitesi
Veterinerlik Fakültesi
5. Sınıf Öğrencisi

Fakülte biterken önünde seçilecek bir sürü yol vardır. Fakülteye gelirken olduğu gibi fakülteden çıkarken de her yol bambaşka dünyalara açılır. İntörn öğrenciyi yeni bir telaş sarar. Çalışacağı kurumları ya da açacağı kendi kliniğini hayal eder.

Veteriner fakültesinde beş yıllık eğitimini tamamlayan öğrenci veteriner hekim olarak mezun olur.

O artık tedavi ettiği kedinin oyunlarını, sessiz canların gözlerindeki sevinci keşfetmiştir.

İyileştikten sonra gezintiye çıkmış bir köpeğin huzurunu görür.

Koşmak, rüzgarlarda dalgalanmak için yaratılmış yaralı bir atın koşusundaki asaleti onunla yaşar.

Kanadındaki yaralarını sardıktan sonra iyileşen bir kuşun mavi göklerdeki uçuşunda özgürlüğü yudum yudum içen adamdır veteriner hekimi.

O artık konuşa konuşa anlaşılan insanoğlunun değil insan dışındaki dili yok, sessiz bir çok canlının da halinden anlayıp onların derdine şifa olmaya çalışan bir hekimdir .

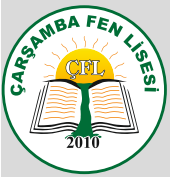
EMEK

Başarı ve kolaylık dileyerek başlamak istiyorum. Çok zor bir yolun içindediniz fakat bir o kadar da eğlenceli bir yol. Lisede geçireceğiniz zamanın, kuracağınız dostlukların kıymetini bilmek çok önemli. Ben geriye dönüp baktığımda kalıcı dostluklar biriktirdiğim için o anları özlüyorum. İnsan lisedeyken o anların kıymetini anlayamıyor fakat üniversiteye gittiğinizde aslında lisedeki dostlukların daha samimi olduğunu görüyor. En azından benim için öyle. Çarşamba Fen Lisesi'nde okumanın hepimiz üzerinde olduğu gibi benim de üzerimde bazı sorumlulukları vardı tabiki. Sorumluluklarımı da aksatmamaya çalışarak eğlenmeye çalıştım. Bazen sorumluluklarımı aksattığım da oldu. Okul çıkışlarında arkadaşlarımla kursa kalmayıp basket oynamak için koşu koşu spor salonuna gittiğim de oldu ders çalışmak için kütüphaneye gidip sohbet daldığımız zamanlar da oldu. 9.sınıfta her teneffüs koşu koşu spor salonuna gidip top kaptığımız zamanlar oldu. Telefon aramalarında telefonlarımızı sakladığımız da oldu. Serkan Hocamızın düzenlediği spor müsabakalarında özellikle basketbolda güzel çekişmeler yaşadık. Şampiyon olduk sevindik ,kaybettik birbirimize kızdık, bazen aramızda tartıştık. Ama şimdi bir araya geldiğimizde çok güzel anılar biriktirdiğimizi fark ediyoruz.

Liseyi tekrar okumak ister misin deseler tek bir şartla kabul ederdim: Üniveriste sınavına girmemek,

Muhammed İkbâl DEMİR

**Çarşamba Fen Lisesi
2019 Mezunu**

**Giresun Üniv. Tıp Fak.
3. Sınıf Öğrencisi**

onun stresini tekrardan yaşamamak. Ben yapım gereği biraz stresliydim. Bu stresi tekrar yaşamak istemezdim. Tabi o zaman 18 yaşındaydım ve bu stresle nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Ailem üzerimde sınavla ilgili hiçbir kaygı yaratmamasına rağmen ben onlara ve öğretmenlerime karşı mahcubiyet yaşamamak istiyordum. Bu da bende yoğun bir strese yol açıyordu. Aranızda böyle olanlar varsa şunu söyleyebilirim. Eğer siz bir emek veriyorsanız o emeğinizin karşılığını er ya da geç alıyorsunuz. Mesela ben bir sene “mezuna kaldım.” Bize sanki mezuna kalmak çok korkunç gibi bir algı yaratılıyordu bence. Tabiri caizse mezuna kalmak öcüydü sanki. Bu da bir stres sebebiydi aslında. Ama bundan korkmayın. İnşallah hepimiz ilk senenizde emeklerinizin karşılığını alırsınız ama bu durumu yaşarsanız da bunun hayatın sonu olmadığını bilin. Ben mezun senesinde 12.sınıfın tam tersi şekilde rahat olmayı öğrendim, sakin kalmayı öğrendim, emeklerimin karşılığını alabileceğimi gördüm. Benim için mezun senesi çok güzel geçerken covid-19 çıkması aslında o rahatlığımı biraz tersine çevirdi. Beni yine karamsarlığa sürükledi. Çalıştığım konuların çıkarılması bunun en büyük sebebiydi. Haberlerde maske takmak sınavda zorunlu olacak denmesi bile bana dokunur olmuştu. Fakat daha sonra sakin kalmam gerektiğini hatırladım ve çalışmamı sürdürdüm ama virüsün öncesindeki gibi odağımı tam anlamıyla toparlayamadım yinede. Sınav günü gelip çattığında çok rahattım. Sonrasında o sene sıralamalar kaydı vs.

Uzun lafın kisası yeterki emek verin. Emeğinizin karşılığını alacağınızdan emin olun. Lisede güzel dostluklar edinin. Okulunuzun, öğretmenlerinizin kıymetini bilin. Eğlenmeyi bir kenara bırakmayın. Hobilerinizi geliştirin. Dersten vakit yok demeyin. Mutlaka bir hobiniz olsun bence. Her şeyin ders olmadığını unutmayın.

Ben şuanda Giresun Tıp Fakültesi 3.sınıf öğrencisiyim. Burayı kazandığımda daha iyisini hakettiğimi düşünüyordum. Üniversiteye ilk gittiğimde şehirden , okulun fiziki şartlarından şikayet ediyordum. Fakat şu anda her şeyden çok memnunum. Aldığım eğitimden, hocalarımdan çok memnunum. Doktorluk mesleğini severek yapacağıma inanıyorum ve bunun için çabalıyorum. İnsan hep bir şeyden kurtulduğunda rahatlayacağını zannediyor. Ortaokulda TEOG sınavına girdiğimde lise kolay sanıyordum. Üniversiteye geçince daha kolay olacağını sanıyordum. Fakat böyle bir şey olmadığını gördüm. Hayatın her dönemi farklı boyutta bir emek istiyor. Bu emeği vermek bizim sorumluluğumuz. Bunu yaptıktan sonra yanına eklediğimiz anılar da bizleri motive eden ufak detaylar bence.

Hayal kurmalı bence. Bir hedefimiz ve buna göre gerçekçi bir hayalimiz olmalı. Ve tabiki bu hayal için çaba göstermek gerek. Bunların yanında eğlenmeyi, dostluklar edinmeyi unutmamak gerek. Bizi motive edecek şeyler bulmalıyız. Mesela benim şuan motivasyonum bir hastanın hayatına dokunabilmek. Bunun için emek gösteriyorum şu sıralar. Kitap okumayı da ihmal etmemelisiniz. Kitaplar hem sınava hem de hayata hazırlar çünkü. İnsanlar ve fikirler kitapla gelişir.

Bizlere emek veren tüm öğretmenlerime, benden hiçbir yardım ve emeği esirgemeyen aileme çok teşekkür ediyorum. Lise arkadaşlarımla hepsine buradan kucak dolusu sevgiler gönderiyorum.

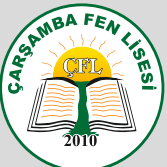
ÇFL HAKKINDA BAZI MÜLAHAZALAR

Kalbimin en korunaklı yerinde kendine yer bulmuş onlarca anı var liseye dair hatırımda. Yurt ayrı bir dünya, sınıf ayrı... Çok farklı, kopması güç bağlarla bağlandıklarımız... Annemden, babamdan daha çok gördüğüm sınıf arkadaşlarım, oda arkadaşlarım ve öğretmenlerim ikinci ailemdi adeta. Hayata ilk adımlarını atan bir bebeğin sendelemeleri gibiydi lise yılları. Farklı sosyokültürel ortamlarda yetişmiş insanları tanımak ve ilk kez deneyimlenen onca şeyle birlikte karakterindeki ve ruhundaki dalgalanmalar; seni sen yapan kilit noktaları oluşturuyordu. Bunun farkında olmak ve ona göre davranmak elzem. Okulun sana kattıkları, senin sana kattıkların ve dahası.

Çarşamba Fen Lisesi deyince aklıma hep iki şey geliyor: disiplin ve bakış açısı. Aslında belki de çok zıt tezahür eden iki yönünü besliyordu insanın. Bir taraftan beş şıktan doğru olanı bulduğunda sana takılan başarı madalyası diğer taraftan da basmakalıp, muhakeme etmeyen düşünce tarzından uzaklaşmak amacıyla kafanı etrafı görmek için kaldırdığını gördüğünde “işte gerçek başarı burada saklı” diyen gözlerle sana bakan öğretmenlerinin bakışları. Derslerde başarılı olmaya çalışırken hayattan kopmamak ve bu ikisinin dengesini kurmaya çalışmak hayli zordu benim için. Ama her şeyde olduğu gibi denge çok önemliydi. Çalışmakta denge, üslupta denge, sosyallikte denge... Sosyallik; okul bahçesi, renkli banklarımız, kantin masaları, bahçedeki çınar ağacının altında edilen sohbetler. Aslında zamanla insanın hatırında kalanlar genellikle güzel anılar oluyor eskiye dair. O sebeple halihazırda bu yazımı okuyan sevgili Çarşamba Fen Lisesi öğrencilerine naçizane tavsiyem küçük olumsuzluklara takılmak yerine buldukları yerin, buldukları yerdeki insanların ve lise yıllarının kıymetini bilmeleri ve zamanlarını akıllıca planlayarak ders harici faaliyetlerde de etkinlik göstermeleridir. İnsanın gittiği üniversitenin hayatında çok önemli bir yere sahip olduğu aşikar lakin ileriye düşünerek anı kaçırmak sonrasında insana iyi hissettirmiyor. Şu an Hacettepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi 2.sınıf öğrencisiyim.

Bu satırları borçlar hukuku sınavına hazırlanırken yazıyorum ve geriye dönüp baktığımda lisede ne kadar çok vaktimin olduğunu ve neden daha fazla kitap okumadığımı sorguluyorum...

Arkadaşlıklar konusuna gelecek olursak gözlerim dolu dolu olduğu için bu konuda bir şeyler söyleme gücü bulamıyorum kendimde. Pandeminin vahametine uğramış olmamız hasebiyle mezun olamayan mezunlarız biz. Bir gün geri geleceğiz, umuduyla apar topar evlerimize dağıldığımız o gün, vedalaşmadan veda etmiştik birbirimize. Tıpkı hayata veda eder gibiydi, ansızın... Bir bitişin başka bir başlangıca gebe olduğunu bilsem de içimdeki burukluk hiçbir zaman geçmedi. Güzide binamızın arkasındaki yoldan her geçişimde hala derin bir iç çekip on beş saniyelik bir film şeridiyle baş başa kalıyorum. Nihayetinde insan bazen bazı cümlelerin sonuna nokta koyamıyor...

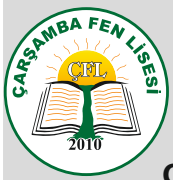
İremnur KÖKOĞLU

**Çarşamba Fen Lisesi
2020 Mezunu**

**Hacettepe Üniversitesi
Hukuk Fakültesi
2. Sınıf Öğrencisi**

ADIM ADIM

Hepinize merhaba, ben Muhammet Emin Özçelik. Çarşamba Fen Lisesinin 2022 mezunlarındım. Normalde tıp fakültesine gidiyorum ama şuan İngilizce hazırlık okuyorum. Öncelikle size meslek ve üniversite seçimimim hakkında birtakım bilgiler vermek istiyorum. Genelde ilkokulda hocalar öğrencilere ne olmak istiyorsun diye sorduklarında öğrenciler doktor olmak istiyorum der. Tabii ki de ben de öyle söyledim, demeyeceğim. Ben mimar olmak istiyordum demiştim. Ortaokul ve lisedeyken , son sınıf hariç, ise doktor olmak istiyordum diyordum. Son sınıfa geldiğim de ise artık aklımda iki seçenek vardı: mühendislik ve doktorluk. 11. sınıfın sonuna doğru okuduğum bir kitaptan etkilenererek mühendis olmak istedim ama aynı zamanda da doktor olma isteğim devam ediyordu. Çok kararsız kalmıştım. İki mesleği de çok seviyordum. Hocalarım bana nereyi seçeceğimi sorduklarında net bir cevap veremiyordum. Sadece iyi bir sıralama yapmak istediğimi söylüyordum. Sonuçta çok şükür iyi bir sıralama yaptım ve karar verdim. Her iki mesleğin de sevdiğim ve sevmediğim yanlarını düşündüm. Doktorluğun sevmediğim yanlarını zamanla sevebileceğimi fark ettim. Mühendislikte ise istediğim yolda gitmem için hiç istemedim şeyleri de yapmam gerektiği kanısına vardım ve en iyi mühendislikleri

Muhammet Emin ÖZÇELİK
Hacettepe Üniversitesi
Tıp Fakültesi Öğrencisi

Çarşamba Fen Lisesi 2022 Mezun

de istemediğimi fark ettim. Tıp seçmeye karar verdim ama şu anda bile bazen mühendisliğe geçsem mi diye düşünüyorum ama bu sefer kararsız kalmayacağım ve bölümümü değiştirmeyeceğim. Ben şuan gerçekten de iyi bir doktor olmak istiyorum.

Meslek seçimimden bahsettiğime göre biraz da üniversite sınavına hazırlanma sürecimden bahsedeyim. Hepimiz gibi ben de son sene çok çalıştım, çabaladım ama ben lisenin başından hatta ilkokula kadar giden bir çalışmaya sahiptim. Her gün “az olsun öz olsun” deyip hep çalışırdım. Hatırlıyorum da yazları da çalışıyordum, en fazla iki saat, sonra hep bilgisayarda vakit geçirirdim. Bunu size tavsiye olarak yazmadım tabii ki de, sadece herhangi biri düzenli çalışırsa diğer işlerine de eğlenceye de zaman ayırabileceğini göstermek için yazdım. Biz 12. sınıftayken bile beden eğitimi dersinde ve bazen boş derslerde arka bahçede maç yapar, öğlenleri paslaşır, hocalarımızdan maç yapmak için izin isterdik. Kısacası düzenli bir çalışma programıyla hem sınava çalışmış hem de eğlenceden geri kalmamış olurduk.

Bu sınav senemizde olsun ya da tüm lise hayatımızdaki başarılarımızda olsun hocalarımızın payını unutmamak lazım. Bir sorumlumuz olduğunda, hatta soru sormaya da gerek yok, sohbet etmek için bile olsa o değerli vakitlerini bize harcıyorlardı. Ders aralarında küçük bir ara vereyim bile demiyorlardı

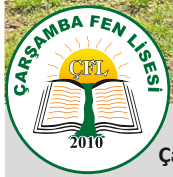
hep bizimle ilgileniyorlardı. Hatta 15 tatilde yaptığımız kış kampında öğrenciler kardan dolayı gelmedikleri halde hocalarımız yine de geliyorlardı. Kısacası burdan mezun olan öğrencilerin başarı sebepleri arasında kendi çalışmalarının etkisi yanında hocalarımız da özverili çalışmalarının çok büyük bir etkisi var. Hepsine çok teşekkür ederim.

Şu anda bölümüm tıp ama “hazırlık” okuyorum. Hazırlık okulu kaldığım yere uzak olduğu için her gün vasıta ile gidiş geliş yapıyorum. Yaklaşık ,okuldaki ders saatimin yarısı kadar! Yolun uzunluğu dışında pek bir sıkıntım yok. Yoğun bir sınav senesinden sonra biraz sakin bir hazırlık senesi geçirmek benim için iyi olduğu kanaatindeyim. Fen lisesindeki öğretmenlerime ve arkadaşlarıma selam ederim.

ANIMATİK

Selam kendine yeni bir yol yaratmaya çalışan güzel genç. Bu satırları geleceğine dair bir şeyler bulmak için okumaya geldiysen umarım sana farklı bir pencere açabilirim. Ben Nüket GÜDÜK. Çarşamba Fen Lisesindeki yolculuğum 2017 yılında son bulmuş olsa da kendileri yaşam haritamda üzerinde koca bir raptiye bulunan en güzide durağım. 2013 senesiydi, hayallerimin elini sımsıkı tutup kapısından içeriye adımladım. Sanki sadece geleceğim için var olmaya gelmiştim. Eğer küçük bir ilçeden, bir köyden vb. kısacası taşradan geliyorsanız okumak, iyi bir eğitim almak sizin en büyük dalınız oluyor. Çoğu bu dalı akıntıda kaybolmamak için tutabilir ancak bu dalda salıncak kurup ellerinizi göklere uzatmak da hakkınız. Önemli olan neyi, ne zaman, ne durumda yapacağınızı bilmenizdir.

Ailem, *ne yapacağımı bilmeyen beni* 2013 eylülünde yurt odasında bıraktığında durum şuydu: “Gözü arkada kalmak” deyimi bile yetersiz kalıyordu ki o ilk gece çok ağladım. Herkes gibi demeyeceğim çünkü mutlu olanlar da vardı. Üst dönemden büyüklerimiz, sonradan çok güzel arkadaşlıklar kurduğumuz ablalarımız, bizi ziyarete gelmişlerdi. Daha o gecedan anlamıştım ki insan yakınlık kurmak için ortak bir nokta arıyordu. *Hemşehricilik* rollerine girmiştik. Doğrusu biz de büyüklerimizden gördüğümüzü yaptık. Sonraki seneler odaları tek tek dolaşıp hemşehrilerimizi bulduk, onları ayrı bir kolladık. Bunu hiç kimse dillendirmese de bizim dönemimizde memleketline rastlamak çok büyük bir şanstı. Ben de o şanslı

Nüket GÜDÜK

Çarşamba Fen Lisesi 2017 Mezunı

Akdeniz Ün. Sağlık Bilimleri Fak.
Beslenme ve Diyetetik Mezunu

kimselerdendim. Lise yılları özellikle de pansiyonda kalan bizler için adeta bir *animatiktir*. Bazı günlerin bitmesini istemezdim, bazı günleri ise hiç sona ermeyecek gibi yaşamıştım. O yurt odalarında herkes kendinden bir parçasını yitirmiş ama bu sayede bambaşka bir parçasını bulmuştu. En özeli de “aile olmak nedir” onu öğrenmiştik. Bu denli güçlü bir kelimeyi hak eden insanlar vardı. 13 yaşına bakılmaksızın koca bir olgunluk yumağı olan kimseler. Hasta yatağınızda size bakan, sizi hastanelere taşıyan, yeri geldiğinde *başı yanmak pahasına* birbirini kollayan, kendine bir şey alırken sizi unutmayan, eve gittiğinde istediklerinizi not edip evden getiren birileri vardı. Pansiyonda kalanların çoğu, bazen okulun arkasındaki sitelere camdan uzun uzun bakardı. “Neden bizim de ailemiz burada kalmıyor” diye düşünürlerdi. Zaman zaman benim de dahil olduğum bu serzeniş kısa sürerdi. Omzunuza değen elleri gördüğünüzde, etüt odasında kimi zaman kahkahalarla kimi zaman içten bir romantizmle kimi zaman da korkuyla filmler izleyebileceğinizi bildiğinizde, sorunuzu her zaman çözebilecek birilerini bulunca “iyi ki” derdiniz, “iyi ki buradayız”. Bence yurdun en güzel yanı ise sabah alarmlarıydı. “Anne beş dakika daha” demenize gerek yoktu çünkü burada *kendinizin annesiydiniz*. Aslında burası bambaşka bir evrendi. Annenizin, babanızın, tüm yakınlarınızın siz olduğu bir evrendi. Çok kafa karıştırıcı görüldüğünü biliyorum ama bu evrenin bir parçası olduğunuzda karmaşık fizik kurallarının geçerli olmadığını göreceksiniz. Bir de bu evrenin parçası olmayan evde kalan dostlarımız vardı. Bize türlü türlü yemekler getirirlerdi, bazen de evlerine davet ederlerdi ki ev sıcaklığını unutmayalım. Sadece pansiyondaki arkadaşlarımız değildi ailemiz. Sınıf arkadaşlarımız, farklı dönemlerde olmamızın çok da önemli olmadığı dostlarımız da vardı bu yolculukta. Biz pansiyonda kalanlar çoğu şeyi çok erken öğrenmiştik. Alt tarafı bir çamaşır asmak değil mi? İnanmayacaksanız belki ama sırf bu yüzden bile ne kavgalara şahit olduk. Burada sorumluluklarınız, haklarınız vardı elbet ama önemli olan bunları başkalarının haklarını gasp etmeden kullanabilmektir. Tabii ki de ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda sizlere sırasını tanyan, yardım edenler mutlaka olurdu. Bu yardımlar bazen bir toz

deterjanla gelir size harika kokular taşırdı. Bazense ufak bir ütü ile gelerek iletişimlerdeki kırışıklıkları giderirdi. Bunları neden dile getiriyorum çünkü üniversiteye gidince her şeyin daha da bireyselleşmeye başladığını görüyorsunuz. İnsanların birçoğu çıkarlarını düşünüyor, gün sonunda sizden ne konuda ne kadar verim alacağını hesap ederek masanıza oturuyor. Buna rağmen bir iki kişi mutlaka oluyor ki hayattan dostluk konusunda ümidimiz kesilmesin.

Lisenin ilk senesinde gerçekten dost olduğunuzu bilmediğimiz ve dost olup olmadığını ayırmaksızın tesadüfen bir arada olduğumuz kişilerle saatlerce yağın karın tadını çıkarıp kartopu oynamıştık. O günleri hasretle anıyorum doğrusu. Okulun duvarındaki demir parmaklıklardan gizlice yemek siparişi edip alırdık. Bazen “Yan sitenin bakkalına gideceğiz” derdik ama bu bizlerin okul bahçesinden beş dakika da olsa çıkabilmek için söylediği en masum yalandı. Beş dakika sadece beş dakika çimlere oturup Yeşilirmak'ı izler, hayaller kurardık. Liseye ilk geldiğimizde bazen hocalarımıza bazen de üst sınıftaki abi, ablalarımıza hayranlık duyardık. Onlar gibi olabilir miyiz diye geçirirdik aklımızdan? Şu anki yaşımda fark ediyorum ki bu denli insan tanımak karakterimi oluşturmamda, kendimi tanımamda bana çok yardımcı oldu. Bugün ben bu Nüket'sem hepsi tanıdıklarım, gördüklerim sayesinde. O yüzden diyorum. Biliyorum bazı acılar hiç geçmez gibi geliyor, aileye olan özlem hiç dinmez diyorsunuz, yapamıyoruz diye geçiriyorsunuz içinizden ama şu an sizden altı yedi yıl öndeki bir kimse olarak söylüyorum.

Bütün acılar geçiyor, siz daha güçlü, daha iyi biri oluyorsunuz. Hepsine dayanabiliyorsunuz. Stres, özlem, üzüntü gibi duygularla başa çıkabilmeyi öğreniyorsunuz. Özlem geçmiyor belki, çünkü bu sefer de lisedeki o günleri özleyorsunuz. Bir saat beklediğim banyo sıralarını da, etüt saati gelene kadar bahçede oynadığımız voleybolu da (hiç beceremezdim ama çok zevk alırdım), sınıfta tahtadan müzik açıp ettiğimiz dansları da, yapılan taklitleri de, sabahları yurt koridorlarında koşuşturan o kalabalığı da, hocalarımızla nöbet akşamları yaptığımız muhabbetleri de, *Kebire Hocamın* her teneffüs yanına gitmeyi de çok özledim. Özlem geçmiyor demiştim. *Ben bu okulda büyüdüm. Bu okul bana aile verdi, dostluk verdi. En önemlisi de kendim olabilmeyi öğretti. Kendim olma yolculuğunda ilk adımları burada attım.*

Şimdi o uzayan yemekhane sıraları gibi hayat bizi de ilerletiyor. Lisedeyken doktor olmak isterdim. Genellikle fen lisesinde okuyan çoğu öğrencinin hedefi doktor olmaktır diye düşünüyorum. Ben o günkü Nüket' in hedeflerine ulaşamadım, ama şimdi iyi ki diyorum. İyi ki doktor olmamışım diyorum. Bunu yakın arkadaşlarım doktor olunca gördüm, kan tutuyormuş beni. Yara bere görünce içim gidiyor, enjektör görünce kaçasım geliyor. O günkü Nüket bunları bilmediği için sanırım doktor olmak istiyordu. Şu an Akdeniz Üniversitesinden dereceyle mezun olmuş bir diyetisyenim. Mesleğimi gerçekten çok seviyorum. Özellikle çocuklarla iletişim kurmayı, onlara sağlıkla ilgili bir şeyler öğretebilmekten zevk alıyorum. Staj dönemlerinde oda oda gezerdim. Beslenme ile ilgili sorunları olanları not alır, diyetisyen hocalarımıza iletirdim. Hatırlıyorum da staja çıkmadan önce hocalar bize ilk hafta hangi servislerde olmak istersiniz demişti. Ama zaten çoktan kimin nerede olacağı belliydi, listeler hocalarda vardı. Bana sıra geldiğinde “Çocuk onkoloji olmasın da her şey olur hocam.” demiştim. Sonuçta dört hafta boyunca çocuk onkolojide staj yaptım. Hala oradaki çocuklardan gördüklerimiz var, bu hastalığı yenen, kafa tutan güçlü savaşçılarımız var. O stajda çok şey öğrendim. *İki yaşındaki bir bebekten vücudumuzdaki fiziksel acılara rağmen gülebilmeyi öğrendim. Dört yaşındaki bir çocuktan hayaller kurmayı, hayal gücü denilen kavramın ne denli geniş olabileceğini öğrendim. Sekiz yaşındaki bir çocuktan sorumluluk sahibi olmak ne demek onu öğrendim. On sekiz yaşındaki bir genç dostumdan hayatın getirdiklerine karşı dimdik durabilmeyi, tökezlesem bile yeniden kalkıp yürümeyi öğrendim.* Ve bu bilgiler hayatımın en özel bilgileri olabilir. Bunun bir hastalık olduğunu ve o çocukların cesaretini tanıyıp kabul etmem iki haftamı aldı doğrusu. İki hafta sonunda gece uykularım bölünmez hale geldi. Bu mücadelede yorgun düşüp başka bir evrene giden hastalarımız da oldu. Büyük bir mutluluk içinde eve dönenler de oldu. Belirtmek isterim ki onlara çok hayranım. Ben hayatımda en cesur olduğum anlarda bile o denli cesur olamamışım. Hastaneye adım attıktan sonra daha duyarlı bir insan haline geliyorsunuz. Çünkü o umudu, beklentiği görünce sevdiğinizle, kendinizle eşleştirebiliyorsunuz. Ya biz olsaydık diyorsunuz. Diyetisyen olarak belki hayat kurtarmıyoruz ama hiç yemek yemeyen bir amcaya bir kaşık çorba içirebilmek, ağız yaraları olan bir teyzeye uygun yemekler çıkarıp gönlünü yapabilmek, çocuklara özel mamalar getirebilmek, beslenme bozukluğu olup bir tane muz bile yemeyi reddeden bir genç kıza doğruları anlatabilmek vb. bana çok mutluluk veriyor. Çünkü sadece hastayı değil ailesini de mutlu etmiş, yaşam kalitesini arttırmış oluyorsunuz. Bir keresinde endokrin servisinde staj yaparken bir amca diyabet diyeti uygulamanın zor geldiğinden ve aç kaldığından bahsetmişti. Servisten sorumlu diyetisyen hoca da ona ne yazarsa yazsın zaten dışarıdan sürekli abur cubur alıp yediğini söylemişti. Ki daha önceki arkadaşlarımız amcanın söz dinlemediğinden bahsediyordu. Velhasıl kelimeler biz servisteki stajyerler amcayla anlaştık, yemeklerini bir miktar arttıracığımızı ama dışarıdan bir daha yemek yemeyeceği konusunda söz aldık. İlk gün her şey çok iyi gitti, amca mutlu, biz mutlu, hoca mutlu. Ertesi gün ziyaret atarken baktık ki amca bir şeyler yiyor. Hafifçe yanına yaklaştık. Yatağının yanında koca bir valiz ve içi market raflarından daha çeşitli... Sonraki diyalogları tahmin edersiniz diye düşünüyorum. Sözler tutulmadı ve güzel bir staj fıkrası ortaya çıktı. Eğer sağlıklı olmak istiyorsanız ama kan, yara göremem diyorsanız sizlere diyetisyenliği öneririm ancak gelecek olarak ne kadar çağın mesleği olarak görünsek de gerçekler pek öyle değil. Mezun sayımız her sene daha da artarken atama sayılarımız buna kıyasla az kalıyor, haliyle atama puanları da bir hayli yüksek. Ben mesleğimi çok seviyorum ve tercih ederken de bunları bilerek yazmıştım. O yüzden sizlere bir pencere açarken bu pencerenin yüksekliğinden de bahsetmeyelim. Bir de toplumda popüler bir meslek olduğu için oturduğunuz her masada her besinin kalorisini cevaplarırken buluyorsunuz kendinizi. Bayramlarda herkes size o diyeti, bu diyeti sorabiliyor. Nefes alamadığınız zamanlar oluyor, hele bir de benim gibi anlatmayı seven biriyseniz daha da çok soru alıyorsunuz. Umarım yaşam sizleri de memnun kalacağınız, seveceğiniz bir geleceğe adımıdır.

Şimdi lise sıralarında size önereceğim tek şey şu olacak. Keyif alın. Ders çalışmaktan da, arkadaşlarınızla vakit geçirmekten de, sosyalleşmekten de, yeni bilgiler öğrenmekten de, hayatınızda ne varsa keyif almaya bakın. *Ben pişman olmayı seven biri değilim. Kötü sonuçlardan ders çıkarmayı daha çok severim ama liseye dair tek pişmanlığım bu. Benim de stresten dolayı keyif almamı unuttuğum dönemler oldu. O sıralara tekrar dönsem kesinlikle bunu telafi ederdim.*

Kıscacası liseden önce hayatımda koca bir otobüs vardı. Bu otobüsün içinde birçok arkadaş, tanıdık vardı. Liseden sonra ise bu koca sarı otobüsün bir minibüse evrildiğini gördüm. Üniversite de bittikten sonra ise sarı bir taksim vardı. *O sarı taksimde kalanlar, kalmak isteyenler ise emek verenlerdi.* Size bir sır vereyim: Taksimde kalanlardan daha önemlisi ise yan koltuğunuzda kimin oturduğudur. Çünkü önümüzde uzun bir yolculuk varsa bizi uyanık tutacak, yol boyunca gülüşlerimizi neşemizi eksik etmeyecek, gözyaşlarımızı silecek kişi o kişidir. *Ne olursa olsun kendi hayatınızın direksiyonunu bir başkasına asla vermeyin ancak bırakın size eşlik eden biri, birileri mutlaka olsun.*

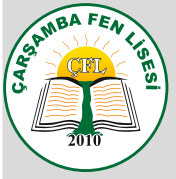
2017 yılında beni büyüten bu güzel liseden mezun oldum. O koca çınarın dallarından o güz, yaprakları değil de bizler döküldük. Açıkçası Çarşamba Fen Lisesinden mezun olduğum için içimde büyük bir gurur var ancak kaynağının fen lisesi mezunu olmak gibi bir kalıba sığmasını istemiyorum. Çünkü ben beni yetiştiren hocalarımdan, gelişimimde katkıda bulunan dostlarımdan yana gururluyum. *İyi ki varsın Çarşamba Fen Lisesi.* Başta manevi annem Kebire Altun Moral olmak üzere tüm hocalarıma; 13 yaşındaki Nüket' ten 23 yaşındaki Nüket' e kadar her zaman yanımda olan dostlarıma çok teşekkür ederim.

KADER GAYRETE AŞIKTIR

Neredeyse herkesin geriye dönüp lise yıllarına baktığında bulunduğu yaşın ve okulunun değerini anlayamadığı ve kendinden sonrakilere hep bunu anlatmaya çalıştığı çok klişe ama çok da gerçek bir düşünceyle başlamak istedim.

Bu özlem dolu yıllara öğretmenlerden başlamak gerekirse istisnasız her öğretmenimizin bize bir şeyler öğretmeye çalışması, uğraşması çok kıymetliydi benim için. Öğretmenlerimin hepsine ve sonradan daha da iyi anladığım emeklerine çok saygı duyuyorum.

Gerçekten okulumuz eğitim vermeye odaklı ve kaliteli bir okul. Fakat şunun da altını çizmek istiyorum ki eğitim almanın yanı sıra sanat, spor, dil, psikoloji ve inanç alanında eğitimde olduğu gibi birbirimizi geliştirmeliyiz ve okulumuzun bu yönlerde de adını duyurduğunu söylemeliyim. *Çünkü hayat sadece integral, görecelilik kuramı, sindirim sisteminden ibaret değil, evet bunlar var, hayatın içindeler ama tamamı asla değiller. Hayat onu keşfetmekle güzel.*

Gülbahar AKSU

Çarşamba Fen Lisesi
2019 Mezunu

Marmara Ün. Tıp Fak.
3. Sınıf Öğrencisi

Liseden sonra her birimizin başka bir yerde olduğu, görüşemediğimiz fakat çok sevdiğim ve bir araya geldiğimizde samimiyetimizin hep aynı olacağından emin olduğum arkadaşlıklar kazandım. Zamanla anlıyorsunuz ki kalbinizde onların bir yeri var ve onu kimse dolduramıyor.

Lisedeyken üniversiteden ziyarete gelen okulumuzun eski öğrencileri olduğunda hep şöyle düşünürdüm “Keşke biz de bu ‘levele’ gelebilsek!” Çünkü anımın tadını çıkarmaya değil hep ileriye odaklıydım. Ama zaman akıyor zaten ve biz bir gün gayretlerimiz doğrultusunda istediğimiz şeyleri yaşıyoruz.

Şimdi okuduğum okul, Marmara tıp, İngilizce eğitim veren bir okul. İstanbul’da yaşamak ne kadar zor olsa da okulumun eğitiminden mutluyum. Tıp fakültesi bana göre emek gerektiren bir yer. Lisede üniversite kazanmak için özellikle tıp fakültesi kazanmak için düzenli çalışmaya alışan biri tıp fakültesini başarabilir diye düşünüyorum. Aslında YKS’ye çalışmak gibi istikrar , emek istiyor fakat YKS’den tek farkı sınav stresi ve kaygı yok. Sadece içindeki öğrenme isteğiyle emek vermeniz gerekiyor. Aslında YKS içinde bu böyle, keşke bu dönemde de stressiz olabilmek bize aşılsansa ve

sadece emek vermemiz gerektiğini fark edebilssek.

İçinde bulunduğumuz anın, sevdiklerimizin, sahip olduğumuz şeylerin ve kendimizin her zaman kıymetini bilerek ve şükrederek yaşamamız gerektiğine inanıyorum. Bu bize hayatın iniş ve çıkışlarında güç veren şey diye düşünüyorum çünkü hayat düz bir çizgi değil.

Hedefler kurun, hayal edin, onun için emek sarf edin ama “ an ” dan vazgeçmemeyi de bilin. Biraz zor ve karmaşık gibi gözükse de insan düşünerek kendini yönetiyor, inandığı şeyleri hayatta kendisine çekiyor ve onu yaşıyor. Bu yüzden hayatta inandığınız değerleri çok iyi seçmenin çok önemli olduğuna inanıyorum.

Ve son olarak tekrar söylemek istediğim şey “ Kader gayrete aşiktir.” Hayatın her alanında - ailede, okulda, arkadaşlıkta, sınava hazırlanmakta...vs- her zaman emek veren kazanıyor ve böylelikle o şey daha sağlam ve sağlıklı oluyor.

Hepinize musmutlu bir yaşam ve bol başarı diliyorum.

GEÇMİŞE MEKTUP

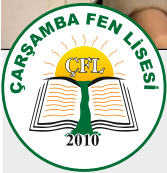
Ben Erem Önal. Çarşamba Fen Lisesi'nin 2018 mezunlarındanım. Şu anda Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nde 4. sınıf öğrencisiyim. Ben de sizler gibi o sıralarda çok değerli 4 yılımı geçirdim. Yeri geldiğinde güldüğüm yeri geldiğinde ağladığım ama günün sonunda hep gülümseyerek ve şimdi özlemle andığım dört yıl...

Lise yılları bizim çocukluktan yetişkinliğe adım attığımız, kendimizi tanıdığımız yıllar. Bu yüzden lise yılları bizim karakterimizin oluşmasında çok büyük bir paya sahip. Lise yıllarım benim hayatıma üzüntümü, sevincimi, sıkıntımı, kederimi paylaşabileceğim mükemmel dört dost bıraktı. Ne kadar uzakta olursalar olsunlar, aramızda ne kadar mesafe olursa olsun varlıklarını hep hissettiğim ve varlıklarından hep güç aldığım dört dost. O sıraları sadece iyi bir üniversite kazanmak için bir araç olarak değil, kendinize her anlamda bir şeyler katabileceğiniz bir fırsat olduğunu görerek değerlendirin. İyi bir dost, geriye dönüp baktığınızda gülümseyerek özlemle anacağınız anılar edinin. İnsan içinde olduğu hiçbir zamanın ve anın kıymetini bilmiyor. Ben de lisenin bir an önce bitmesini dört gözle beklediğimi hatırlıyorum. Ama şu an düşünüyorum da o yıllar belki de hayatımın en güzel yıllarıydı.

Bence lise yıllarında yaptığımız en büyük hatamız da iyi bir üniversite kazanmak için geriye kalan her şeyi elimizin tersiyle itmemiz. İyi bir meslek sahibi olmak sonuçta iyi bir konfor alanını elbette getiriyor. Biliyorum, arada kalıyoruz! Tabii ki hiç ders çalışmayın, iyi bir üniversite için mücadele etmeyin demiyorum. Ama bunları yaparken hayatınızı da bir kenara bırakmayın. Dengeyi kurmak gerekiyor. Gülmeyi, eğlenmeyi, gezmeyi, okumayı, farklı hobiler edinmeyi, arkadaşlarımızla birlikte farklı etkinlikler yapmayı da ihmal etmeyin. Bir daha lise yılları geri gelmeyecek. Bunun bilinciyle çalışmalı ve vakit geçirmeli. Gerektiği zaman teneffüs aralarında, elinizde test kitaplarıyla hocaların peşinden koşmalı, yeri geldiğinde de (hâlâ yerinde mi bilmiyorum!) ağaçların altındaki o banklarda kahvemizi içip arkadaşlarımızla dedikodu da yapmalı!

Ben üniversite sınavına iki kez girmiş ve ikinci senede yerleşmiş biriyim. İlk sene istediğim sonucu elde edemeyince hayallerim için bir sene daha çalışmaya karar verdim. İyi ki de böyle bir karar vermişim. Mezuna kaldığım için bir gün bile pişman olmadım. İçimde hiçbir keşkem, pişmalığım kalmadı. Bugün tüm gönül rahatlığımla 'ben elimden gelen her şeyi yaptım, hayırlısı böyleymiş' diyebilirim. Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesinde okuyor olmayı seviyorum. Fakültenin başında, kafamda soru işaretleriyle yerleştiğim bir bölümdü ama şu an canı gönülden tüm kalbimle "İyi ki eczacılık fakültesi öğrencisiyim" diyebilirim. İnsanların hayatına dokunmakla onların şifa bulmasına aracı olmakla gurur duyuyorum. Aynı zamanda Ankara gibi birçok şeye başkentlik eden bir şehirde yaşamayı da sevdim.

Üniversite yılları bir çoğumuzun ailemizden uzakta geçirdiği ilk yıllar. Sorunlarımızla kendimizin baş etmeye başladığı, belki de ilk kez tek başına doktora gittiği, makineye çamaşır attığı, birey olmanın bilincini buram buram hissettiği yıllar. Büyüdüğümüzü, artık kendinize yetebildiğinizi yaşayarak görüyorsunuz. Üniversite ortamı her çeşit insanı ve karakteri barındıran bir kültür aşuresi. Saygı duymayı, saygı duyulmayı, dinlemeyi, kendinizi ifade etmeyi daha da öğrendiğiniz bir ortam. Lisede ektiğimiz tohumların meyvesini burada topluyoruz. Mesleğimize, geleceğimize adım atmamızda çok önemli bir

Erem ÖNAL

Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi
4. Sınıf Öğrencisi
Çarşamba Fen Lisesi 2018 Mezunu

köprü.

Kazanacağınız bölümden, yaptığınız netlerden, aldığınız matematik notundan çok daha değerli ve kıymetli olduğunuzu unutmayın. Aynı zamanda da çok şanslısınız. Birçok insanın kazanmak için gecesini gündüzüne kattığı bir okulda dört yılınızı geçireceksiniz. Sizi kendi evlatlarından ayırmayan ve sizin için çabalarken asla yorulmayan çok kıymetli öğretmenleriniz var. Elinizdeki kıymetini oradan ayrılmadan bilin ve daha fazlası için çabalamaktan da vazgeçmeyin. Kendinizi ve okulunuzu sevin, unutmayın siz kendinizi sevmezseniz kimse sizi sevmez. Her şeyin gönlünüzce olması dileğiyle okuluma, öğretmenlerime özlemle selam ederim.

YENİ UMUTLAR

Ne çabuk geçiyor yıllar! Hani orta sıranın en önünde oturan, genelde sessiz ama derste çok konuşan, başlarda sınıfının en kisası olup sonraki yıl aniden boy atan o kız var ya, işte o kız benim. Çarşamba Fen Lisesi benim için masal dünyamdan gerçek dünyaya açılan bir kapı gibiydi. Doktor olma hayalim için attığım ilk büyük adım. Yeni bir başlangıcın verdiği tatlı bir heyecan, ufaktan endişe, biraz da bilinmezliğin korkusuyla başladığım bu okulun kalbimin en güzel yerinde misafir edeceğim bir sürü

Asude KÖKSAL

Çarşamba Fen Lisesi
2018 Mezunu

Selçuk Üniv. Tıp Fak.
3. Sınıf Öğrencisi

dost ve zihnimin hiç görmediğim sokaklarını aydınlatan hocalarımla karşılaşıp hayatımda hiç unutamayacağım en güzel anılarımı inşa eden yer olacağını nereden bilebilirdim ki. Başlarda birçoğu gibi neyi nasıl çalışacağımı bilemedim, daha önce hiç görmediğim konular, hiç duymadığım terimler ve önceliklerden çok farklı sınavlarla karşılaşınca kelimenin tam anlamıyla sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Lisenin ilk matematik sınavından çıktığımda yaşadığım hayal kırıklığı gözlerimden birer birer dökülen inci tanelerine dönüşmüştü. Okula, hocalarıma, arkadaşlarıma ve derslere alıştıktan sonra ise burası adeta ikinci evim ve ailem olmuştu. Teneffüslerde açıp eşlik ettiğimiz şarkılar, yemekhane kuyruğunda yaptığımız sıcacık sohbetler, çıkışta oynadığımız voleybol, boş derslerde izlediğimiz filmler, tatile girmeden önce oynadığımız tabu ve uno okulu daha katlanabilir kılan şeylerdi. Bir gün derste biri bağırmıştı: Kar yağıyoorr! Hepimiz bakabilmek için pencereye doğru koşmuştuk, dersten sonra hep birlikte kartopu oynamak için bahçeye inmiştik. Montlardan içeri bırakılan kartopları, yere yatırdığımız kişiler, bir kişiye hep birlikte yapılan hücumlar... Soğuktan burnumuz kıpkırmızı olana, ellerimiz uyuşana kadar oynamıştık. Benim en sevdiğim günler ise yerli malı haftalarıydı. Yerli malı olmasa bile kendimiz bir gün belirleyip hep birlikte hazırladıklarımızı getirir yerdik. Şimdi geri dönüp kendime bir tavsiye verebilecek olsam 14 yaşındaki Asudeye diyeceğim en önemli şey 'kendini keşfet' olurdu. Hangi alanlara ilgi duyduğunu, neyi sevip neyi sevmediğini, neleri yapıp yapamayacağını, ne olmak istediğini... Yalan söylemeyeceğim: hiçbir zaman tembel bir öğrenci olmadım hatta çoğu hocam ve arkadaşımın çok fazla çalıştığını duyuyorum. Aslında ben sadece bulunduğum yeri amacına uygun kullandım, yeri geldiğinde ders çalıştım yeri geldiğinde gezip tozдум. Her şeyi dozunda yaşadım. Yıllar adeta bir

rüzgar gibi esiyor ben ise narin bir çiçek gibi oradan oraya savruluyordum. Her fırtınadan sonra bazı yapraklarım kopsa da ben daha da renkleniyor ve etrafıma hoş kokular yayıyordum. Nihayet lisenin sonunun ve hayallerimle karşılaşacağımı umduğum bir geleceğin başındaydım. Hayatımın belki de en toz pembe dört yılının sonunda. Mezuniyetimizde her ne kadar içimizde ayrılacak olmanın burukluğu olsa da isimimiz okunup o kürsüye çıktığımızda haklı bir gurur sarıyordu etrafımızı. O gece üzerimizdeki tüm yükler havaya fırlattığımız keplerle beraber yok olmuş, ayaklarımız acıyana kadar deliler gibi eğlenmiştik. Okul hayatım boyunca kimi zaman zorlandım, kimi zaman derin bir nefes çektim, bazı zamanlar bacaklarım sanki birer demir yığını olmuştu, adım atamadım ama artık bitmişti.

Şimdi benim için hayata atılma zamanıydı. Sonunda minik bir tırtıl olarak geldiğim bu okul benim kozam olup beni rengarenk bir kelebeğe çevirdi. Ben ise gökkuşağını andıran kanatlarımla Konya Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesine doğru hızla kanat çırpmaya başladım. Küçük kozasından daha yeni çıkmış olan benim için her şey o kadar büyüktü ki. Şehir, kampüs, amfi...Önlük töreninde hocalarım tarafından üzerime giydirilen ilk beyaz önlükle beraber daha yolun çok başında olsam da kendimi bir doktor gibi hissetmiştim. Tam karşıma baktığımda ailemin yüzündeki gurur dolu ifadeyi görebiliyordum.

Ve uçmayı tam da yeni öğrenmişken en büyük destekçim ve yoldaşım olan annemden ayrı kalacak olmak kanatlarımı kırmıştı. Yepyeni bir başlangıcın ve hayallerime giden yolda son sürat ilerlemenin verdiği o heyecan yapayalnız kaldığım bu kocaman şehirde sürekli tosladığım duvarlardan aldığım darbelerle yok olmuş, umutlarım yerini korku ve endişeye bırakmıştı.

Önceden hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda olmayan benim için sanki her şey gitgide daha da zorlaşacak gibiydi. Yurttaki ilk gün bambaşka şehirlerden gelen, bambaşka ailelerde büyümüş farklı kişiliklere sahip oda arkadaşlarımla karşılaştım. İleride birbirimiz için bir aile gibi olacağımızı bilmeden birbirimize ürkek bakışlar atıyorduk. Başlarda herkes dut yemiş bülbül gibi olsa da birkaç saat sonra uzun zamandır görüşemeyen dost edasıyla odada kahkaha seslerimiz yankılanıyordu. İlk gece yanağımdan aşağı doğru süzülen gözyaşlarıyla birlikte güneşin doğuşuna şahit olmuştum. Bana sorarsanız tıp fakültesinin ilk üç yılındaki en zevkli ve unutamayacağınız şey pratik dersleri. Birbirimizden kan alıp iki hafta boyunca hepimizin kolunda morluklarla dolaştığı, iğne vurduğumuz, dikiş attığımız, ilk yardım yaptığımız ve kadavra gördüğümüz dersler. İlk defa kadavra gördüğümde öncesinde bana 'Ölü bir insan' görmek adı altında anlatılan tüm korku dolu hikayelerin sadece bir efsane olduğunu anlamıştım. Sadece düşünmüştüm *formaldehitin* keskin kokusu ve göz yaşartan etkisi altında acaba bu kişi kim, nasıl bir hayat yaşadı, buraya nasıl geldi... Başlarda engin bir denizin ortasında akıntıya karşı kürek çeken bir forsa gibi hissetsem de şu an kafamı kaldırdığımda gördüğüm manzaranın tadını çıkarıyorum. Yakında üçüncü yılımı bitireceğim. Çoğu kişi az kaldığını söylüyor fakat ne kadar yolu yaralamış olsam da hala öğrenecek çok şeyimin olduğunu biliyorum. Bu güne kadar girme şansı elde ettiğim tüm ameliyatlarda hissettiğim şu an kelimelerle size tarif edemeyeceğim hissi kısa zaman sonra kliniğe geçtiğimde her gün yaşama belki de hastanede hastalarla iletişim halinde olma heyecanı şimdiden tüm bedenimi sarmış durumda. Arkama dönüp baktığımda uçsuz bucaksız ve başlangıç noktasını göremediğim bir yol gülümsüyor bana aştığım dağlar, tepeler alkış tutuyor ve ne zaman düşsem bu yoldaki en büyük destekçim olan annem her zaman elimden tutup kaldırıyor beni ben de düştüğüm tüm çukurlara inat daha da güçlenerek çıkıyorum oradan. Şu anda hayal ettiğim ufukta olup beni bekleyen abi ve ablalarımın ayak izlerini takip ediyor, dikenli ve cam kırıklarıyla dolu engebeli bir yolda düşse kalka da olsa ilerliyorum. Evet çoğu zaman canım yanıyor, bazen yolumu kaybedecek gibi oluyorum ama her attığım adımda hayalime bir adım daha yaklaştığımı biliyorum. Merak etmeyin sizler için ayak izlerini daha çok belirginleştiriyorum. Eğer peşimden gelmeye karar verirsiniz sadece ayak izlerimi takip edin. Umarım eski anılarım veni umutlarınız olur.

**OKUL GEZİLERİNDE
GİTTİĞİMİZ YERLERDEKİ MEZUNLARIMIZLA
BULUŞMA PROGRAMLARI YAPIYORUZ**

**İstanbul'da okuyan, çalışan öğrencilerimizle
Sultan Ahmet Meydanı'ndan bir kare**

ÇANAKKALE GEZİMİZDEN...

**ÇARŞAMBALI BİR ŞEHİDİMİZE AIT
ANIT MEZAR TAŞI**

ZAMAN, BEN SANA HİÇ YETİŞEMEDİM!

Ne yazsam diye düşündüğüm uzun bir süreçte bir gece nöbetimde kalemi elime aldım ve yazmaya başladım ve yazdıkça zamanın ne kadar hızlı geçtiğinin daha çok farkına vardım.

Zaman! Ben sana hiç yetişemedim.

Hep bir adım sonrasını merak edip bir adım öncesine özlem duyduğunuz bir maratondayız.

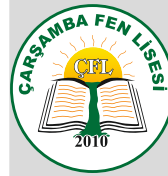
Ben bu maratonda arkadaşlarımla yurttan uzun eşek oynarken duvarı kırdığımız, bahçede 30-40 kişi kartopu savaşı yaptığımız daha nice haylazlık dolu ve güzel lise zamanlarından patilere uzanan bir yolculuk geçirdim. Size kısaca bu yolculuktan ve mesleğimden bahsetmek istiyorum.

Liseye ilk girdiğim andan itibaren sağlık sektöründe çalışmak istediğimden emindim ve fen lisesi öğrencisi olduğumdan normal olarak hedefim yüksek bir başarı elde etmektir. Son seneye geldiğimizde biraz tembellek biraz da sağlık sorunlarım nedeniyle istediğim başarıyı elde edemedim. o dönem kritik bir karar vermem gerekti sonrasında biraz düşündükten sonra mezuna kalmak yerine hayvanlara olan sevgim ve ailemin desteği ile veteriner fakültesini tercih ettim.

Beş yıl süren ve müfredatı tıp fakültesi ile birçok aynı ve benzer içerikte dersi kapsayan ayrıca bu dersleri hayvan tür ve ırk farklılıklarına göre aldığımız bir fakülte düşünün. Mezun olduğunuzda da hem hayvan hem insan sağlığından sorumlusunuz. Hastalarınızın dili yok ! Kimi bir ailenin minnoş kedisi , evin direği köpeği, babasının cici kuşu kimi yaşlı bir amcanın geçim kaynağı ineği. Önünüze 500 kiloluk bir atta gelebilir 50gramlık bir kuştadır. Her yeni gününüzde heyecanla ve vicdanınızla hareket ediyorsunuz. Üstünüzde ağır bir sorumlulukla her canın kıymetini bilerek meslek icra etmeye çalışıyorsunuz . Ama iyi ettiğiniz her canda yazılıdan yüksek almış gibi mutlu oluyorsunuz. Bazen ödülünüz minnettar bir bakış oluyor bazen de elinizdeki bir çizik veya diş izi.

Her mesleğin elbette zorlukları var. Benim mesleğim zorluğu da bir canın sorumluluğunu alıp merhamet duygusu ile devam etmek. Alınan eğitimler, verilen derse çalışmak bunların hepsi çok önemli. *Ama insanın vicdanı , merhameti, sorumluluk bilinci aileden, arkadaşlıklarından, öğretmenlerinden gördüğü ilgiden, bazen de hiç beklemediği güzel bir davranıştan geliyor.*

Lise arkadaşlıklarım, hocalarım ve Çarşamba Fen Lisesi bu günlere gelmemde ve hayatıma merhametle devam etmemde değerli, desteği olan en önemli yerlerden biri. *İyi bir insan olmanıza katkısı olan mekanların, olayların, insanların kıymetini bilmeniz dileğiyle.* Buradan ayrıca son senemde zatürre olduğumda beni her akşam hastaneye götüren hocalarıma özellikle *Şeref, Hasan ve Burhan Hocalarıma* şükranlarımı sunuyorum. Hepiniz sağlıklı kalın

Şamil Guyit BAYKA

Çarşamba Fen Lisesi 2017 Mezunu

Ondokuz Mayıs Üniversitesi
Veterinerlik Fakültesi 2022 Mezunu

ALTIN KIZLAR: ÇFL GELENEĞİ

Öğrenciyken yazarı olmaktan büyük mutluluk ve gurur duyduğum bu Mavi Martı sayfalarında, bugün üniversite öğrencisi olarak sizlere ailemizdeki *üç kız kardeşin* Çarşamba Fen Lisesi geleneğinden bahsetmek istiyorum: Ben daha dördüncü sınıftayken ablam İrem, Çarşamba Fen Lisesini kazanmıştı. O zamanlar sınavın adı SBS'ydi. Ablamın sınav dönemini çok hatırlamasam da onun çok zeki ve çalışkan bir öğrenci olduğunu hatırlıyorum. Samsun'un en iyilerinden biri, Çarşamba'nın en iyisi olduğu için

İrem SAĞLAM (ÇFL 2015)
Gazi Ün. Eczacılık Mezunlu

Zeynep SAĞLAM (ÇFL 2020)
Ordu Ün. Matematik Öğr.

Ayşegül SAĞLAM (ÇFL 2021)
Çağ Üniversitesi Hukuk Fakültesi

Çarşamba Fen Lisesini tercih etti. Ben de beşinci sınıftayken bursluluk sınavına girmek için ilk kez Çarşamba Fen Lisesine gitmiştim. Bildiğiniz gibi yarım katlardan oluşan binanın yapısına ve o zaman yeni yeni okullara gelmeye başlayan akıllı tahtaya çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Daha sonra zaman su gibi akıp geçti ve benim lise tercih dönemim geldi. Ben de ablam gibi "sayısalcı" olduğum için fen lisesine gitmek istiyordum. Başka okulları düşünsem de ablamın mezun olduğu okula gitmek, sanki bir kolaylığa bir ayrıcalığa sahip olacaktım ya da herkes beni tanıyacaktı gibi hissettirdi. Ben de Çarşamba Fen Lisesi'ni tercihlerime yazdım. Tabii ki benim sandığım gibi bir ayrıcalık söz konusu değildi ama daha kayda gittiğim anda öğretmenlerimin ablamı tanıyıp bana aileden gibi davrandıklarını kabul etmeliyim. Sonra ben liseye başladım ve benden bir yaş küçük kardeşim Ayşegül, benim yanıma ziyarete geldi. Söylediğine göre o da kantinin dışarıda olmasını garipsemiş.

Tabii ÇFL'li olunca ve orayı benimseyince her şey değişiyor. Ayşegül de TEOG'a girdi. Hatta TEOG 2'de Türkiye birincisi oldu. O da bir fen lisesine gitmek istiyordu. Ablam ve ben ÇFL'li olunca o da uzak bir yere gitmek istemedi ve ÇFL geleneğimizi sürdürdü.

Kardeşimle aynı anda, ablamızın mezun olduğu lisede okumak hem değişik hem de çok güzeldi. İkimiz çok benzediğimiz için birbirimizle karıştırılmaya başlamıştık. Bir keresinde bir hocamızın Ayşegül'e darılıp beni tanımadığı hâlde bana tavır yaptığını bile hatırlıyorum. Bunlar bize normal gelmeye başlamıştı ama tabii bize 'İrem' dediğinde hâlâ şaşıryorduk. Tüm bunların yanında, liseyi kardeşimle okumak hiçbir zaman yalnız kalmamayı da beraberinde getiriyordu. O çalkantılı lise hayatında konuşacak kimsen olmasa bile bir alt katta, canından kanından bir arkadaşın olması paha biçilemez bir şeydi.

Şimdi Ayşegül'le ikimiz üniversiteli olduk. Ablam, kardeşim ve ben, üçümüz de farklı şehirlerdeyiz.

Geleneğimizin öncüsü İrem ablam Gazi Üniversitesi Eczacılık Fakültesini bitirdi. Sinop'a, Boyabat Devlet Hastanesine kamu eczacısı olarak atandı.

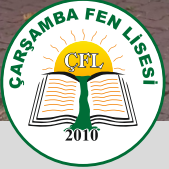
Ben, Ordu Üniversitesinde İlköğretim Matematik Öğretmenliği ikinci sınıf öğrencisiyim.

Kardeşim Ayşegül ise Çağ Üniversitesi Hukuk Fakültesi hazırlık sınıfı öğrencisi.

Sırada kim mi var?! Ailemizin en küçüğü: Eylül Zehra! Henüz üç yaşında olsa da o da bu geleneğimizi devam ettirecek mi, merakla bekliyoruz.

BİZE UYGUN OLANI SEÇMEK

Üniversiteyi kazanmanın hayatımızda bir şeyleri daha da netleştireceğini hepimiz düşünürüz. Aslında öyle olmadığını anlıyor insan yaşadıkça. Bir seçim yapıyorsunuz. Bu seçim sonrasında başka bir çok seçeneği de beraberinde getiriyor. Doğrusu veya yanlış olmayan bize uygun olanın “en doğru” olduğu seçenekler.

Hülya OFLAZ

Ondokuz Mayıs Üniversitesi

Tıp Fakültesi

4. Sınıf Öğrencisi

Çarşamba Fen Lisesi 2019 Mezunu

Hangi bölümü istiyorum ? Hangi şehirde olmalı? Puanım yetecek mi ? Kafa karıştıran onlarca soru. Biraz kendi tecrübelerimden bahsedebilirim.

Liseye başladığınızda en çok sorulan sorulardan biri “hangi bölümü istiyorsunuz” olmuştur. Benim cevabım da Fen Lisesindeki en popüler cevaplardan biri olan tıptı. Aslında tıp ne demek bunu bilmeden verilmiş bir cevaptı bu. 12. sınıfa geçmek ve sınav döneminin gelmesi çok kısa bir zamanda gerçekleşmişti, insan sınav zamanı gelene kadar fark edemiyor doğrusu. Yoğun tempo dönemine geçiş ve hocalarla teneffüslerde köşe kapmaca oynamalar... Sorular için hoca peşinde koştuğunuz bir dönem. Tabii siz onlardan daha hızlı koşarsanız sorunuzu sorabilirsiniz.

Sınava girip istediğim puanı alınca tıp fakültesini kendime uygun olarak düşündüğüm için seçtim. Tıp fakültesi öğrencisi olarak pek çok gün ben bırakıyorum bu bölümü diyerek ayrılısam da ertesi gün 8:30'da derse gelmeye devam ettim! Şu an 4.sınıftayım. Hala arada derslerden yorulup bırakma kararı veriyorum ama hastalarımı bırakamayacağım için devam ediyorum.

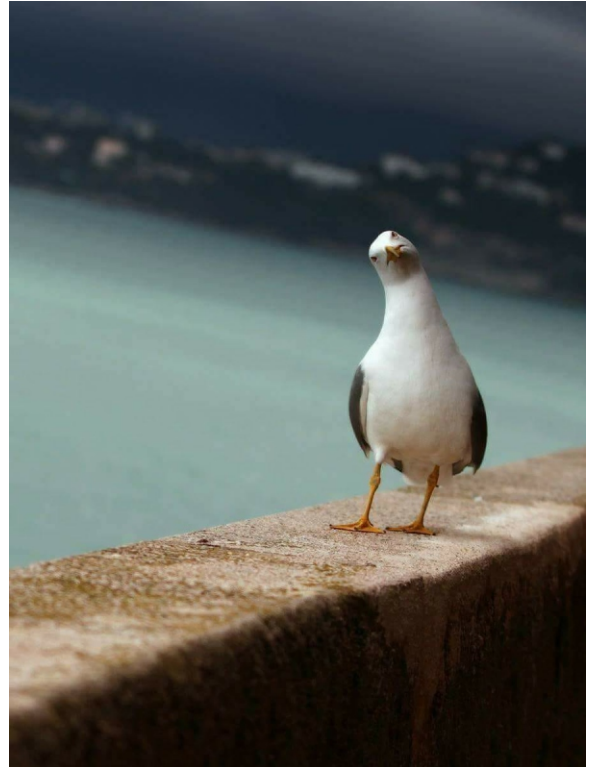
Tıp fakültesi ilk 3 yıl teorik eğitim aldığınız, stajlarının 4. sınıfta başlamasıyla kendinizi sahada bulduğunuz bir bölüm. Ders yoğunluğu, sınavların zorluğu bakımından yorucu bir bölüm ama stajlara başladığınızda ileride yapacağınız bir müdahalenin ciddiyetini daha iyi kavradığınızda bu zorluğun nedeni anlıyorsunuz. En güzel anları ise hasta mutlu bir

şekilde hastaneyi terk ettiğinde yaşıyorsunuz.

Şimdi tekrar seçme hakkı verilse yeniden tıp okumak isterdim.

Bir üniversite öğrencisi olarak lise yıllarımı da özlüyorum. Önünden geçerken bir daha o yaşlarda olup lise yıllarıma geri dönmek istiyorum. Çok samimi ve eğlenceli dört yılım geçmiş ÇFL'de. Hayatımda daimi olacak dostlukların başlangıç noktasıydı benim için. ÇFL'den mezun olmuş olmak beni hep mutlu edecek. Üniversiteyi kazanmamda katkısı çok büyük. Verdikleri emekler için tüm öğretmenlerime teşekkür ediyorum. Bizler okulda, lise sıralarında fark edemesek de her öğretmenimiz ayrı ayrı çok güzel dokunuşlar yapıyor hayatımıza.

Şu an lisede eğitim gören tüm arkadaşlarıma başarılar diliyorum. Öğretmenlerime selamlar gönderiyorum.

Okul ve sınıf rehberlik faaliyetlerinde öğrencilerimize farklı bakış açıları kazandırmak, problemlere kalıcı, etkin çözüm yolları bulmak hedeflerdir.

DÜZENDEN ÖTE YOL YOK

Gözlerimden uyku akıyor, boynum tutulmuş ve uzun süren açlıktan sonra tıka basa sofraya atladım. Yukarıdaki cümlelerin hepsinin birbiriyle bağlantısı var. Bu ayki dersleri astım biraz ve zaman daralınca, panikle hepsiyle ilgilenmeye başladım. Genellikle dört haftalık komitelerimiz olduğu için iki hafta ilgilenmezsen sınava iki hafta kalmış demektir. 60-70 arası bir not almak istiyorsan ve ilk iki haftayı salladıysan, son iki hafta da seni sallayacak demektir. Eğer benim gibi ilk üç haftayı salladıysanız, son hafta sizi çarpacak demektir.

Beni çarpan o haftanın son gününün gecesinden yazıyorum.

İyi uykum var ama hem çok yedim; hem de bu yazının konusu olan durumdan ötürü Tuncay Hocamın bütün nezaketine ve sabrına karşı, yazının başına anca oturdum.

Pazar günü eşyalarımı alıp arkadaşşıma gittim ve son haftayı nasıl halletmemiz gerektiğini düşündük. Cevabı zor değildi; idmanı da gezmeyi de bırakıp ders çalışacaktık çünkü perşembe günü anatomi ve histoloji, cuma günü ise teorik sınavı vardı. 1+1 bir evin salonunda hemen hemen bir hafta geçirdim, fena değildi ama mecburiyetten olunca sarmıyor.

Peki ben bu duruma neden düştüm? Çünkü *düzenimi* bozdum.

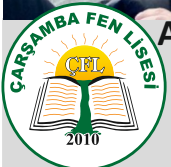
Düzen diyince hemen korkmayın, tutturabilene en büyük konfor ve kalite. Ayrıca sandığınız gibi günü "saati saatine yaşamak" da değil, kesinlikle değil. *Düzen*, önceliklerini ertelememek demek. Kendimi sıkıştırdığım için uyku *düzenim* bu hafta saçma sapan oldu, yattığım yer boynumu çürüttü ve bugün sınavla uğraşmaktan yemeği geç yedim. Fazlasıyla uykum var ama midem dolu, haliyle zelil olsam revadır.

Düzen, monotonluk; bunlar korkulacak şeyler değil. Bir pastayı on kere yersen sıkılırsın ama iki kez yersen çok daha tatlı olur. *Düzenini* korursan sürekli gezemezsin ve gezdiğin daha tatlı olur."Bugün şunları halletmen lazım" diyip o gün onları halletmeye çalışırsan *düzen* tutturmaya başlıyorsun. Yok haftada şu kadar şunu, şu saatte bunu yapacağım gibi teferruatlar biraz pratik hayatta işlemiyor.

Kaliteli bir hayat yaşamak istiyorsak *düzeni* bozmamalıyız. Dediğim gibi, bu kavramın altını teknik bir yöntemle doldurmuyorum. "O an halletmen gereken işleri halletmek" ötesi berisi değil.

Oturup bir düşün, beş dakikada halledebileceğin işini kaç defa erteledin? Kaç defa, iki dakika gidip yapılacak şeyleri erteledin?

Her insan bunları yapar evet, bu yüzden her insan kaliteli hayat yaşamaz.

Alparslan Furkan SATUN
Çarşamba Fen Lisesi 2017 Mezunu
OMÜ
Tıp Fakültesi
1. Sınıf Öğrencisi

Eli ayağı sağlam, maddi durumu yerinde her insanın bir konuda uzmanlaşması, spor yapması ve iki dil bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bütün bunlar zaten hayatını işgal edip, zamanını dolduracak. Gezmesi etmesi arada bir araya kaynayacak. Lisedeyken bu yaklaşımı pratiğe dökmek biraz daha zor ve gereksiz olabilir fakat üniversiteye geçince huzurun, refahın, psikolojik sağlamlığını buradan geçtiğini "saydıklarımın uzak kalarak" anlayabilirsiniz.

Saydıklarımın uzak kalmak uğraş gerektirmez fakat onlarla yaşamak gerçek bir çaba gerektiriyor. Bu çaba huzuru ve dinginliği getiriyor.

Bu çizgide olmaya niyetli olduğunuz sürece benim bu haftam gibi arada bir sızma olsa da toplamda *düzen* tutturursunuz. Ben tutturuyorum, siz mi tutturamayacaksınız? Son cümlemi klişe olsun diye söylemediğime inanın. "Tıp 1. sınıfta neler oluyor, nasıl geçiyor" adlı sonraki yazıda görüşmek üzere. İşler yolunda giderse ondan sonraki yazımda "Youtube'da 150 bin izlemeden ne kadar kazandım, nasıl mesajlar aldım" olacak. Artık uyuyayım ve *düzene* sevdalı yolumuzda yürümeye devam edelim.

Çizgimiz budur!

EN GÜZEL YILLARIM

Lise yılları... Ben dahil birçok öğrenci için kuşkusuz en güzel yıllardan. Çünkü o yıllar hiç unutulmaz, hep özlenir. Lise demek güzel anların biriktirildiği, güzel dostlukların kurulduğu dört yıllık bir yolculuktur. Tabii ki benim için de öyle.

Liseye ilk başladığım gün çok heyecanlıydım. Çok güzel bir okuldaydım. Yeni arkadaşlarım ve yeni öğretmenlerim vardı. Ancak biraz da kaygılıydım tabii. Arkadaşarımla iyi anlaşabilecek miydim? Dersler zor muydu? Bir yandan da bunları düşünüyordum.

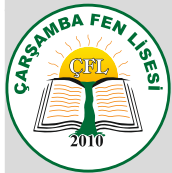
Zaman geçtikçe çok güzel arkadaşlıklar kurduk. Öğretmenlerimizi çok sevmiştik. Ders işlediğimiz

Zühre UYAR

**Çarşamba Fen Lisesi
2022 Mezunu**

**Ankara Ün. Tıp Fak.
1. Sınıf Öğrencisi**

zamanlar ayrı, teneffüslerimiz ayrı, karne günlerimiz ayrı eğlenceliydi. Tüm bunların dışında yine arkadaşlarımızla toplanırdık, öğretmenlerimizle birlikte de farklı farklı etkinliklerimiz olurdu. Aslında bakarsak biz bir aile gibi olmuştuk. Ve zamanın nasıl su gibi akıp gittiğini fark edemiyorduk.

Dedim ya, zaman su gibi akıp gidiyordu. Biz artık son sınıfa gelmiştik. Önümüzde üniversite sınavı vardı. Bir yandan stresliydik hepimiz, ama bir yandan da okuldan ve birbirimizden ayrılacağımız için üzgündük. Ayrıca pandemi dönemine denk geldiğimiz için okulda çoğu zaman sadece biz vardık. Tabiri caizse okul bize kalmıştı. Zorlu bir çalışma dönemindeydik. Ve tabii ki yine – ne kadar istemesek de – zaman çok hızlı geçiyordu. Hem sınav hem de ayrılık vakti yaklaşıyordu.

Biraz da mezuniyet günümüzden bahsetmek istiyorum. Sınavımız geçmişti ve biz artık mezun oluyorduk. Karşımızda ailelerimiz ve öğretmenlerimiz, okulun son günü onlarla birlikte o kadar duyguluydu ki... Bir yandan da ailelerimiz karşısında belgelerimizi almak ve öğretmenlerimizin bizim için söyledikleri sözler çok gurur vericiydi. Ben de hem zorlu bir süreci atlatmış olmanın hem de böylesine güzel bir okulun bir parçası olabilmenin mutluluğunu yaşıyordum.

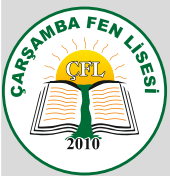
Son olarak biraz da şimdiden bahsetmek istiyorum. Çok güzel bir okuldan mezun olup yine çok güzel bir başka okula girdim şimdi. Küçüklükten beri hayalini kurduğum mesleğin yolunda ilerliyorum. Ankara Tıp'ı kazanabilmek için çok uğraştım. Çünkü çok istemiştım. Çok şükür ki şimdi buradayım. Çok mutluyum çünkü şimdiki okulumda da çok özel arkadaşlarım ve aynı lisemdeki gibi çok sevdiğim hocalarım var. Üniversitede genelde herkes hocalarına pek ulaşamadığını ya da onlarla rahatlıkla konuşamadıklarını söyler ya, burada asla öyle değil. Tüm bunların yanı sıra hem eğitimi çok güzel hem de çok sosyal bir okul. Çeşitli etkinliklerimiz, çok eğlenceli ve anlamlı topluluklarımız, hastalarla yakından iletişim kurduğumuz derslerimiz var. Lise çok güzeldi, üniversite ayrı güzel.

Beyaz önlüğü giymek isteyen, insanların hayatına bir doktor olarak dokunmak isteyen tüm arkadaşarıma Ankara Tıp'ı birinci sıraya yazmalarını tavsiye ederim. Ve son olarak okulumun meşhur sözünü ekliyorum : “ Ankara Tıplı olmak ayrıcalıktır.”

ZAMANIN VE MEKANIN KIYMETİNİ BİLMEK

Umarım hayatınızda her şey yolundadır, yolunda olmasa bile her şeye rağmen iyisiyle kötüsüyle o anları sırtlayıp yaşayarak tecrübe kazanıyorsunuzdur. Hayat da bundan ibaret değil mi zaten? Kötü olduğunu zannettiğin olaylar yaşarsın belki ama onlar seni şu anki sen yapar büyütür, pişirir ve geliştirir. Zaman çok hızlı geçiyor ve bir zaman sonra görüyorsunuz ki yaşarken zorlandığının belki de bir an önce bitsin diye baktığınız zamanlar uçmuş gitmiş. *Belki bilmiyoruz o anın kıymetini.*

Kendimde farkında olmadan gözlemedim bunu. Çocuktuk, geleceği merak ediyorduk, o yüzden ortaokuldayken ortaokul bitsin, liseye geçelim diye bekledik. Sonra lise bitsin de üniversiteyi görelim, ne kadar zormuş YKS süreci ne kadar stresliymiş, bir an önce bitse de hadi üniversiteye gideyim o zaman kaygım, stresim azalır derken... Nerde!?! Şimdi emin olun ki şu an üniversite bitsin sınıfta kalmadan diye bakıyorum hatta mesleğe başlayayım diye... Yani bunun ucu bucağı yok! Tahmin ediyorum ki iş hayatı çok daha fazla stresli. O basamağa gelince de öğrencilik günlerimi arayacağımı biliyorum. *Bu yüzden zamanınızın kıymetini bilin. Gelecek merak ediliyor biliyorum ama o anı yaşamak gerçekten çok kıymetli;* ben derslerine çok çalışın, başka işlerle işi olmayan bir öğrenciydim. Şu an bu davranışlarımın ekmeğini yiyor muyum, evet ve iyiki öyle yapmışım. Zamanınızı güzel planlayın ve her şeyi zamanında yerinde yapın: gezin, tozun, eğlenin, arkadaşlarınızla vakit geçirin, çalışın, aklınıza takılan şeyleri sorun, kafanızda soru işaretleriyle kafanız sisli sisli dolaşmayın! Nefes aldığımız havanın hakkını verelim derim çünkü çok güzel anların olduğu yaşlar bu yaşlar. *Bir yandan da geleceğinize gerçekten yön verecek zamanlar.* Bu yüzden duygularınızı bilin ama biraz da geleceği düşünerek olayların farkında olun. Yaşamı ona göre planlayın. Bunun dengesini kurmaya çalışmalıyız işte. Lise yılları aslında kendinizi tanıdığımız ve kişiliğimizin oturduğu ve hayata bakışımızın oluştuğu yıllar. Bu yüzden nelerle ilgileniyorsak ona göre şekil almaya başlıyoruz. Bu yüzden kendimizi geliştirmeye geç kalmadan lise yıllarında başlamalı.

Havvanur SARI

Ömer Halisdemir Üniv.

Tıp Fakültesi 3. Sınıf
Çarşamba Fen Lisesi

2019 Mezunu

Hayat felsefesi ve tavsiyelerle dolu bir yazı oldu. Tüh! Ben de sevmem bu tarz yaklaşımları, yazıları! O zaman kendimden bahsedeyim. Ben Havvanur. Şu an tıp fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiyim ve size bu yazıyı her zamanki gibi çalışırken, slaytlarımı yetiştirmeye çalışırken yazıyorum. İşin şakası bir tarafa... Meslek seçimi gerçekten önemli bir süreç. O yüzden ders çalışırken güzelce onu da düşünmeye başlamalı, bir çok faktörü değerlendirmeli. Ben neye yakınım, ne yapmak istiyorum diye sormalı, güzelce ölçüp tartıp tercihimizin zorluklarını değerlendirmeli. Tıp isteyen var mıdır diye sormayacağım; var olduğunu düşünüyorum. Bunu gerçekten istiyorsanız ve zorluklara göğüs gerebilecekseniz üniversiteyi okuma ve çalışma sürecinde çok güzel bir tercih olduğunu söylemeliyim. Ben her zaman kendimi sağlık bölümlerine yakın hissettim. Benim için küçüklükten gelen bir hayal.

Tercihimiz, hayalimiz hangi bölüm olursa olsun, insan bir şeyi kafasına koymuşsa onu yapabilir. Önce kendimizi tanımalıyız. Başkalarını dinlediğimiz kadar kendi iç sesimizi de dinlemeliyiz. Beklenti ve hedeflerimizi mantık süzgecinden geçirip kararımızı kendimiz vermeliyiz.

O kadar paylaşmak istediğim ve paylaşabileceğim konu ve olay var ki bu kadar gevezelik etmesem biraz daha yazmak isterdim. Ama geri kalan hikayeyi siz tamamlayın... Güzel bir yolda ve güzel bir yolculukta olduğunuzu unutmayın. Hangi yaşta olursanız olun yaşınızın, duygularınızın, ailenizin, sağlığınızın, arkadaşlarınızın ve

zamanınızın kıymetini bilin. Sevdiklerinize sarılın çünkü hayat mutlu hissettiğimiz anlardan ibaret.

Eskiler kağıtta yazı, hafızamızda da birer anı olarak kalıyor. Kalbimin bam telini geçmişe götürüp hafızamın tortusunu ortaya çıkaran bu yazı da bana ve birkaç yıl önceki benim durumumda olan arkadaşlarıma birer anı olsun.

“Çarşamba Fen” özeldir, güzeldir. Kaybedince anlarız! Bir çok öğrencinin, öğretmenin hatta bahçenin bile acı, tatlı anısı vardır. Sizde de olacak.

İçinde bulunduğu zamanın ve mekanın kıymetini bilen herkese benden selam olsun. Herkese, okuluma, öğretmenlerime, benimle aynı hassas kalbi taşıdığını bildiğim arkadaşlarıma selamlar. Bahçede bizimle büyüyen, yazın serinleten, güzün rengarenk tatlarını kalbimize çalan, kışın biz sınıftayken usul usul beyaz gelinliğini giyen, ilkbaharın gelişini gün gün yapraklarında takip ettiğimiz çınar ağacına da selam olsun!

MESLEK SEÇİMİ

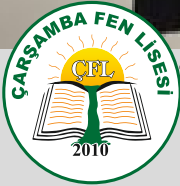
Meslek seçimi hayatımızda yaptığımız en önemli seçimlerden biridir kuşkusuz. Çünkü vermiş olduğumuz karar hayatımızın geri kalanını çok büyük oranda etkileyecektir. Her gün o işe gideceğiz, günümüzün önemli bir bölümünde o iş ile meşgul olacağız ve geçimimizi o işten kazandığımız para ile yapacağız. Dolayısıyla mesleğin çalışma ortamı, mesleğin gelecekteki yeri ve en önemlisi ‘O işi yaparken mutlu olabilir miyim?’ gibi soruların cevaplanması gerekiyor ilk etapta. Bu soruların cevaplarını elimizden geldiği kadar öğrenip ona göre bize en yakın olduğun düşündüğümüz bölümü seçmeliyiz.

Tabi bir de sınav gerçeği var. İsteddiğimiz bölüme gerçekten karar vermiş olabiliriz ama orayı kazanamamış olabiliriz. Bu durumda benim tavsiyem eğer gerçekten istiyorsanız gönül rahatlığıyla bir sene daha hazırlanmanız olacaktır. O bir sene kayıp olarak görülebilir bazılarımız için ama ben *ondan sonraki seneleri kazanmak* olarak bakma taraftarıyım. *Yani uzun yıllar istemediğimiz bir işte çalışmak yerine bir sene daha hazırlanıp istediğimiz işi yapmak çok daha mantıklı olacaktır* diye düşünüyorum. İnsan yaptığı işte mutsuz olunca hayatının kalanında da mutsuz olabiliyor. O mutsuz olunca

çevresindekileri de mutsuz edebiliyor ayrıca, en azından yakınındaki insanları. İşini de isteyerek yapmadığında layıkıyla yapamıyor.

Yukarıda söylediğim şeylerin birçoğunu daha önce duymuş olabilirsiniz. Benim asıl söylemek istediğim ise, bir insan sadece bir meslek yapmak zorunda değil. Hayatımız boyunca farklı farklı işlerde çalışabiliriz. Aynı anda birkaç iş de yapabiliriz. Yani bir kere bir meslek seçince hayatımızın sonuna kadar o mesleği yapmak zorunda değiliz. Bir bölümü çok isteyerek seçmiş olduğunuz halde daha sonra seçtiğiniz bölüm ya da yaptığınız iş sizi mutlu etmeyebilir. Çünkü hayatta bazı şeyler dışarıdan görüldüğü gibi olmayabiliyor. Ve bunu da öğrenmenin tek yolu onu yaşamak oluyor bazen. İşte o zaman sizin için daha uygun olabilecek bir yeri de tercih edebilirsiniz ve etmelisiniz. Bu süreç kayıp olarak görülebilir. Ama hayatınız boyunca mutsuz bir şekilde o işi yapmaya devam etmektense, onu bırakabilip asıl uygun olan yeri, mesleği bulmak hayatın geri kalanını kazanmak olarak görülmeli bence.

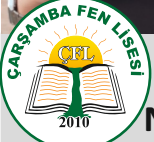
Ben üniversite seçerken bu seçimin hayatımın en önemli

Tolga AKDAMAR
Çarşamba Fen Lisesi
2017 Mezunu

Erzincan Binali Yıldırım Üniv.
Tıp Fakültesi
6. Sınıf Öğrencisi

seçimi olduğunu ve sınavda da mutlaka başarılı olmam gerektiğini düşünüyordum. Ve bu durum beni çok geriyordu. Aslında öyle olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Yani orda yaptığım seçim önemli ama daha sonradan değiştiremeyeceğim bir seçim değil. Hayatımın en önemli seçimi değil. O nedenle anın tadını çıkartarak ama geleceği de düşünerek yaşamak lazım.

Nisa ERTAN
Çarşamba Fen Lisesi
2021 Mezunu

istediğim izi yaşadık. Ama tek bir önerim gerekseydi: hep mümkün olmadığının da farkında olarak geçmiş veya geleceğe takılı olmak yerine o ana odaklanılmalı derdim. Andan kastım, anlayamadığımız kadar küçük zaman dilimleri değil. Belki o hafta, o ay, daha önemlisi o yıl... Bu zamanlara odaklanıp kendimize ölçülü davranabilmek. Gerektiğinde kendimizi serbest bırakıp gerektiğinde toplayabilmek. Sır şu ki: ölçülü olabilmek. Mesela ne gelecek kaygısı içinde boğulmak ne de boş vermişliğin rahatlığında savrulmak. Bunlar benim için basit olmadı. Çoğu zaman zamanında da olmadı. Ama anladığım kadarıyla tecrübe böyle kazanılıyor.

Resmin bir parçasıydım demiştim. Sonra parçalar birer birer dağıldı, başka resimleri oluşturdu. Dağılan parçalar başka resimlere bütün oldu. Sanırım hayatımız boyunca farklı resimlerin parçaları olacağız. Ve bir gün son resimde çerçevenin asılacağız.

RESMİN BİR PARÇASIYDIM

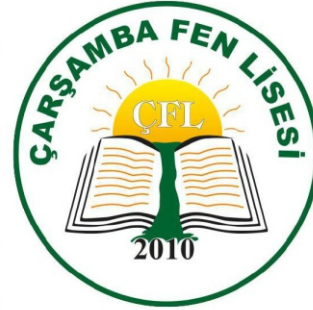
Hani bir resim çizeriz. Başlangıçtan sona kadar çeşitli ruh hallerini de koyarak tamamlarız resmi. En son şöyle bir geriye dönüp bakarız ya; şu an lise anılarıma, hüznlerime, kavgalarım, düşüşlerime, göz yaşlarıma; gülüşlerime, dostluklarıma, yükselişlerime öyle bakıyorum. Hepsinin üzerine birer tebessüm bırakıyorum. Hepsi benim parçam ve ben oluşlarım bazen kayboluşlarım. Aslında okul hayatı bize derslerden daha çok şey öğretti. Bazen birbirimizi sevmedik ya da hiç konuşmadık ama birer parça olduk. ‘Çarşamba Fen’in değişen parçaları.

Ben bir dönem o resimdeydim ve oraya ait hissettim. Bazen büyüdüm, bazen savruldu. Sanırım bu satırlara yazmam gereken bu yoldan geçmiş biri olarak tecrübelerimi ve önerilerimi yazmak. Bir zamanlar derslerimize konuk olan mezun öğrenciler böyle yapardı en azından. Biz sorular sorardık, onlar cevaplardı. Sonuç olarak doğrusuyla, yanlışıyla hepimiz bildiğimizi ya da

MARKA TESCİL BELGESİ

No: 2022 063061 - Ticaret - Hizmet

Marka Sahibi

SAMSUN-ÇARŞAMBA-ÇARŞAMBA FEN LİSESİ MÜDÜRLÜĞÜ

Mal / Hizmet Sınıfları

41

Bu marka, 6769 sayılı Sınai Mülkiyet Kanunu kapsamında, 30.04.2022 tarihinden itibaren 10 yıl süreyle korunmak üzere, 26.01.2023 tarihinde tescil edilmiştir.

Cemil BAŞPINAR
Kurum Başkanı

YÜKSEKLERDE UÇUYOR, BOLCA GÜNEŞLENİYORUZ!

Bu satırları okuduğunuz sıralardan mezun olmuş birisi olarak sizleri selamlıyorum. Derslerimize giren hocalarımız bilir ki sınıf arkadaşlarıma nazaran daha heyecanlı, yerinde duramayan, günlük yaşantının akışını bozacak yapıda bir insandım. Tüm bu özelliklerimi üniversite tercihlerimi yaparken de tüm çevreme belli ettim.

Herkesin bir 'Fen Liseli'den beklediği üzere hekimlik ve bilindik mühendislik dallarına yönelmem bekleniyordu benden. Fakat yine dayanamadım, yaptım yapacağımı. Enerji sistemleri mühendisliği... Evet çok yakın olduğunuz terimler: enerji, sistem, mühendislik... Ama hepsi birleşip bir mesleğe isim verdiğinde "Nedir bu?" dediğinizi duyar gibiyim. Aslında size biraz daha bilimsel konulardan bahsedip kurtulabilirdim bu yazının bilgi verici olma zorunluluğundan fakat bunu benim yerime Wikipedia da yapabilir.

Proje Lideri olarak görev aldığım 1000 m2 alana kurulmuş Güneş Enerji Santrali

Bu yüzden bu mesleği yaparken anımdan akan tüm terlerin bana nasıl gurur verdiğinden bahsetmek istiyorum sizlere. Enerji krizi, iklim krizi, küresel ısınma, asit yağmurları... Çocukluğumuzdan bu yana Fen Bilgisi kitaplarında okuduğumuz bu terimleri hatırlayalım. Hepsinin ortak bir yönü vardı. Korkutucu olması ve sonu temsil etmesi. Senin, bu sonu değiştirebilmen için deodorant sıkmayı bırakmaktan daha fazlasını yapabileceğini fark etmen gerek. Kurtarılmayı bekleyen bir Dünya var. Ve belki de sen o dünyanın süper kahramanlarından olacaksın.

Osman Tuğrul MORAL

Çarşamba Fen Lisesi
2017 Mezunu

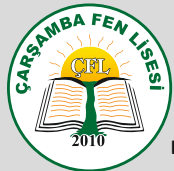
Gazi Ün.

Enerji Sistemleri Mühendisliği Mezunu

Rientek Enerji Mühendislik AŞ
Proje Mühendisi

Lise yıllarımızda ÇFL'nin bize kattığı şeyler çok büyüktü. Kendi ayaklarımızın üzerinde durabilmek için bizlere birçok deneyim kazandırdı. İnsanlığın da bu deneyimi acilen yaşamaya ihtiyacı var. Kendi ayakları üzerinde durabilmek. Bunun için de yenilenebilir enerjinin payı bu gelecek planında büyük. Yenilenebilir enerji sektöründe gece mesailerinde beni motive edip uykuya dalmamı engelleyen bu kutsal amaçlar doğrultusunda Ülkemizin birçok ilinde Güneş Enerji Santrali ve Rüzgar Enerji Santrali inşaa ediyoruz. Ülkemizi her geçen gün "Sıfır Karbon Emisyonu" hedefine ulaştırmak için çabalıyoruz. Kendi enerjimizi üretip dışa bağımlılığımızı azaltıyor, temiz enerji üretmek için gece gündüz bilmeden çalışıyoruz.

Yükseklerde uçuyor, bolca güneşleniyoruz!

POTASYUM GÜCÜ ADINA

Bugün size içimden gelenleri yazacağım. Sonuna kadar okuyun. :)

Lisede hep çok çalışan bir öğrenci oldum. Çok idealist ve hedefinden emindim. Hedefim için ve yüksek notlar almak için çalışıyordum. Şiir dinletileri gibi zevkime göre birkaç sosyal aktiviteye katılsam da hep ders dışı konularda (spor, müzik, eğlence) kısıtlayıcı oldum. Asosyal değildim ama bilinçli olarak kendime izole bir dünya kurmuştum. Bu dünyada ders dışı şeylere her zaman yer yoktu. Sıkıntı çok çalışmamda değildi, sıkıntı 'nasıl' çok çalıştığımdaydı. Bu günlerde fark ediyorum ki ders çalışmak, kültürel ve sportif etkinliklere katılmak ve eğlenmek konusunda dengeyi kuramamışım. Kainat denge üzerinde kurulu iken hem de. Ders çalışmak, test çözmek, kitap okumak, eğlenmek, çeşitli faaliyetlere katılmak hepsi yaşamamın içindeydi oysa. Ve bunları dengeli bir şekilde yaşamalıyız. Yani kısacası hayatı gerçekten yaşayalım. Ne kadar çalışacağımızı nerden bileceğiz peki? Kibirlenmeyecek kadar çok çalışmak. Demek istediğim Allah'ın bize verdiği potansiyelleri sonuna kadar kullanmalıyız. Çünkü bu potansiyeller bir çalışmaya dökülürse ancak gerçekten var olabilirler ve kendimizi gerçekleştirmiş oluruz. Hayatta her adımda olduğu gibi burada da kendimize neyi neden yaptığımızı sormalıyız.

Evet ben şu an Tıp Fakültesinin 6. sınıfının son zamanlarındayım ve bundan sonraki hayatım boyunca hep öğrenci kalacağımı biliyorum. Biraz sıkıcı gözükse de bilgiyi yoğun olarak almaktan ziyade hayata yaymak daha rahatlatıcı ve eğlenceli görünüyor. Tıp fakültesi hayatım boyunca öğrendiğim temel şey Yaradanın dengeyi, ölçüyü vücudumuza çok sağlam koyuyor oluşu. Her değer kendi aralığındayken sağlıklı oluyoruz ve o zaman bu aralığa normal diyoruz. Artışı veya azalışı hastalık oluyor. Mesela potasyum kanda 3.5 meq/l ile 5 meq/l arasında normal oluyor. 5.5 tan fazla olması kalp için çok tehlikeli ve ölümcül olabiliyor. Anladığınız üzere en zevk aldığım konular fizyoloji ve patofizyoloji. *Yani normalin nasıl olduğu ve hastalığın nasıl oluştuğu ...*

Tıp eğitimi hem kazanmadan önce hem kazandıktan sonra yoğun bir çalışma gerektiriyor. Tıpta okuyan birçok kişi okulu bırakmayı düşünmüş ve burada benim ne işim var demiştir. Çünkü zaman zaman sınırlar gerilebiliyor ve zayıf olunabiliyor. Eğitimde ilk 3 sene temel son 3 sene klinik kısımdan oluşuyor. Gitmeyi düşündüğümüz üniversitede bu iki kısmın eğitiminin yeterli olup olmadığını araştırmanızı tavsiye ederim. Aynı zamanda not sistemini de iyi araştırın derim.

Üniversitenin bulunduğu şehrin öğrenci şehri olup olmadığını, memleketinize ulaşım kolaylığını, şehir içi ulaşımı, sahil, deniz gibi imkanlarını araştırın .Samsun bu sosyolojik açıdan ideal bir şehir diyebilirim.

Elif SAKALLI
Çarşamba Fen Lisesi
2017 Mezunu

OMÜ
Tıp Fak. 6. Sınıf

Meslek veya bölüm seçerken ben o mesleği yapmayı neden istiyorum diye kendinize sormanız çok önemli. O mesleğin gidişatı, iş imkanları, saygınlığı sizin için ne önemliyse onları karşılıyor mu bakın. Ama bunlardan en güzeli sizi çalışırken mutlu hissettiren, kendinize ve çevrenize fayda sağladığınız, çalıştıktan sonra tatlı bir yorgunluk olarak kendini gösteren kendinizi gerçekleştirebildiğiniz işler olsun. Kendim için de uzmanlık dalı seçerken inşallah bunları da dikkate alacağımı söyleyebilirim. Sizinle aynı zamanda çok beğendiğim bazı kitapları ve yazarları paylaşmak istiyorum. Nietzsche ve Babaannem (Mustafa Ulusoy), İnsan Olmak (Engin GEÇTAN), Kemal SAYAR, Nevzat Tarhan ve Rasim Özdenören'in kitapları...

Bana sorularınız, herhangi bir konuda merak ettikleriniz olursa ulaşabilmeniz için sosyal medya hesaplarımı bırakıyorum.

(Instagram : [elifsakalli.18](#))

(Eposta: sakallielif349@gmail.com)

Çekinmeyin :) Hep sağlıklı kalın. Allah'a emanet olun. Sizi çok seven ablanız Elif.

ZAMAN SU MİSALİ

Merhaba,

Ben Büşra YILMAZER. Diyetisyenim. 2014 yılı Çarşamba Fen Lisesi ilk mezunlarındayım. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Beslenme ve Diyetetik bölümünden 2019 yılında mezun oldum. OMÜ Veterinerlik Fakültesi Besin Hijyeni ve Teknolojisi Anabilim dalında yüksek lisans eğitimime devam etmekteyim. Samsun / Çarşamba ilçesinde kendi kliniğimde üç yıldır sağlıklı beslenme ve diyet danışmanlık hizmeti vermekteyim.

Zaman gerçekten su misali o kadar hızlı akıp geçiyor ki. 9 yıl önce lisede okurken deselerdeki yıllar sonra mezun olduğun okulun karşısında bir ofiste görevini icra edeceksin şaka mı derdim. Çarşamba Fen Lisesinin tam karşısında kliniğim, penceresinden okulumu izliyorum, arkadaşlarımı, okul günlerimi anımsıyorum, öğretmenlerimi görüyorum çok mutlu oluyorum. Okul bahçesinde öğrenci arkadaşlarımı görünce imrenerek bakıyor keşke zamanı geri alabilsem diyorum. Hayatın tadını çıkararak yaşamak lazım. Düzenli, disiplinli, çalışkan ve bilinçli insanları başarı buluyor zaten.

Sizlere mesleğimden bahsetmek istiyorum. İşimi severek yapıyorum, insanlarla iletişim halinde olmaktan mutluluk duyuyorum. Bizim meslekte empati yapmak ve etkili iletişim çok önemli. İnsanlar her pazartesi diyet başlayıp çarşamba günü bitirdikleri için danışanlarımıza sadece sağlıklı beslenmeyi öğretmiyoruz onları motive ediyor ruh halleri ile de ilgileniyoruz.

Beslenme ve diyet uzmanlarının sadece kilo alma ya da verme şeklinde çalışma alanlarının sınırlandırılması doğru bilinen yanlışlardandır. Bizler danışanlarımıza sağlıklı beslenmeyi öğretiyoruz. Hekimlerimizin bize yönlendirdiği gizli şeker, diyabet, tansiyon, hiperlidemi, karaciğer yağlanması, kanser, polikistik over sendromu (PCOS) vb. gibi tanısı belirlenmiş bir sürü rahatsızlığı kişiye özgü ve özel hazırlanmış tıbbi beslenme tedavileri ile takip ediyoruz. Süreç bitiminde danışanlarımızı sağlıklı beslenme programları ile bir çanta ilaçtan kurtarıp dualarını alıyoruz. Sağlıklı beslenmeyi insanlara öğretiyor, kendimiz ve vücudumuz için yaptığımız en güzel yatırım olduğunun farkına varmalarını sağlıyoruz.

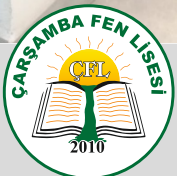
Mesleğimizin en güzel yanlarından birisi de her yaş grubundan, her meslekten çok farklı danışan profiliyle karşılaşıyoruz. Beslenme alışkanlıklarını değiştirmek insanlar için çok zor olduğundan karşı tarafa diyet sürecini sevdirmeye, güzelleştirmeye çalışıyoruz. Yıllardır halk arasında söylenen “Bir dirhem et, bin ayıp örter” tabusunu yıkmaya çalışıyoruz. Asla pes etmiyoruz. Kendilerine güvenmeyerek başlayıp hedefe ulaştığında yaşadıkları sevinci gördüğümüz danışanlarımızla mesleğimize yeniden aşık oluyoruz.

Sağlık sektöründe çalışmak isteyen tüm arkadaşlarıma tavsiye edebileceğim bir meslek dalı diyetisyenlik. Meslekte 4. yılım. O kadar farklı insan profiliyle tanıştım ki. Hani büyüklerimiz derlerya hayat tecrübesi diye gerçektende eğitim dışında insanlarla karşılıklı iletişim halinde olmak bu tecrübeye sahip kılıyor sizi.

Bir danışanımla aramızda geçen ve hala gülerek anımsadığım bir anımı sizinle paylaşmak istiyorum. Bizler ne kadar sağlıklı beslenme konusunda eğitim alıp bu sektörde hizmet versek de bazen karşı tarafı ikna etmekte zorlanıyoruz. Toplumda yoğurdun yağ yaktığına dair bir inanış var. Bunun doğru olmadığını anlatırız ama yine de inandıramayız. Çarşambanın günleri meşhurdur. Gün masalarında en az 15 çeşit yapılır. Danışanımda güne gitmiş canı mozaik pasta yemek istemiş. Hocam ben mozaik pasta ile yoğurdu karıştırarak yedim dedi. O an suratımdaki ifadeyi görmenizi isterdim küçük bir şok yaşadım ama hemen toparlandım. Neden öyle yaptınız keşke yoğurt ve mozaik pastayı ayrı ayrı tüketseydiniz dediğimde olur mu hocam yoğurt yediğim pastayı yaktı cevabını aldım. Hala bu diyalogu gülerek anımsıyorum. Sizi gülümsetecek, mutlu edecek, hayatınızı güzelleştirecek meslekler seçmenizi temenni ediyorum.

Çarşamba Fen lisesinde okuyan, mezun olan tüm arkadaşlarıma sevgilerimi, üzerimde çok emeği olan öğretmenlerimize saygılarımı sunuyorum, ellerinden öpüyorum.

Sevgili arkadaşlarım, hayatta her şey gönlünüzce olsun. Başarılarınız daim olsun. Yaşam karşınıza çalışkan, başarılı, üretken, ahlaki değerlerini kaybetmemiş, vicdanlı, merhametli, vatan ve millet sevgisi olan güzel insanlar çıkarsın.

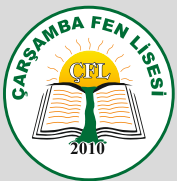
Büşra YILMAZER
Çarşamba Fen Lisesi
2014 Mezun

OMÜ
Beslenme ve Diyetetik
Mezun

SEDAT ŞAŞMAZ (Biyografi)

Sedat Şaşmaz, 22 Nisan 1970 tarihinde Trabzon/Vakfikebir’de doğdu. Annesi ev hanımı babası ise astsubay olan Sedat Şaşmaz, ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluk döneminde mahalle arkadaşlıkları, oynadıkları oyunlar ve yaşadıkları dostluk açısından mutlu bir çocukluk geçirdi. Maddiyattan gelen geçici mutluluklar değil sağlam dostluklardan beslenen bir kişiliğin temelini çocukluğunda atmış oldu.

Eğitim hayatına Kayseri Alpaslan İlkokulu’nda başladı. Daha sonra babasının tayini sebebiyle aile Rize’ye geldi ve ilkokulu Rize’nin Pazar ilçesinde bitirdi. Ortaokul eğitimini Ordu Merkez Ortaokulu’nda tamamladı. Ordu Lisesini de bitirdikten sonra lisans eğitimine 1987 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Biyoloji Öğretmenliği Bölümü’nde başladı. Üniversiteden 1994 yılında mezun oldu. Öğretmenliğe aynı yılın eylül ayında Batman ilinin Beşiri ilçesine bağlı Beşpınar köyünde başladı. Göreve başladığı yıllarda bölgede artan terör eylemlerinden dolayı oldukça zor zamanlar geçirse de pek çok insanda olduğu gibi ilk görev yeri onun için özel oldu. Orada görev yaptığı zamanlar tanıştığı öğrencilerinden bazıları ile şimdi de iletişim halindedir ve ilk görev yaptığı yörenin güzellikleri ve mesleğe ilk adım attığı zamanların anılarını da böylece taze tutmaktadır. İki yıl öğretmenlik yaptığı Beşpınar’dan sonra Sinop-Erfelek Gümüşsuyu Köyü’ne tayin oldu. Daha sonra görevine askerlik nedeniyle bir süre ara verip tekrar geri döndü. Meslek hayatına Ordu Gürgentepe’de iki yıl ve Ordu Çatalpınar Çok Programlı Lisesi’nde iki yıl çalışarak devam etti. Çatalpınar’da ki görevi sırasında girdiği yurt dışı öğretmenlik sınavını kazanarak Suudi Arabistan Medine Uluslararası Türk Okulu’na (MUTO) atandı. MUTO’da 2004-2008 yılları arasında görev yaptı.

Aslı ÖZBEY
Çarşamba Fen Lisesi
2017 Mezunu

Ondokuz Mayıs Üniversitesi
Mimarlık Fakültesi
2022 Mezunu

Farklı bir ülkede olmanın, farklı kültürleri tanımanın, başka bir ülkeden ülkemize bakmanın onun için önemli bir deneyim olduğunu dile getirmektedir.

2008 yılında Türkiye’ye döndüğünde Ağustos ayında hayatının en önemli düğüm noktalarından birisi gerçekleşti. “Canım eşim” olarak nitelendirdiği Elif Temiz hanımla aynı yıl evlendi. Evliliği nedeniyle Rize’ye tayin oldu ve Rize Lisesi’nde göreve başladı. 2009 yılında Fen Liseleri Öğretmen Seçme Sınavı’nı kazanarak Rize Fen Lisesi’nde görevine devam etti. 2010 senesinin Haziran ayında ilk çocukları Alphan dünyaya geldi. 2011 yılında Rize Fen Lisesi’nde Müdür Yardımcılığı, 2011-2013 yılları arasında Rize Anadolu Lisesi’nde Müdür Baş Yardımcılığı görevlerinde bulundu.

2013 yılında Samsun-Çarşamba Fen Lisesi’ne tayin oldu. 2014 yılında ikinci çocukları Kaan dünyaya geldi.

Sedat Şaşmaz, Çarşamba Fen Lisesi Biyoloji Öğretmeni olarak meslek hayatına devam etmektedir. Kendi tabiri ile “**efsane 12/C**” olmak üzere dersine girdiği birçok öğrencisi ile kurduğu bağ sayesinde öğrencileri tarafından unutulmayacak anılar biriktirmeye devam ediyor. Artık dersine girdiği bütün sınıflarda *12 C ruhu* arayan Sedat Şaşmaz öğretmenimiz biyolojiyi sevdiren öğretmen olmasının yanında öğrencilerine her zaman bir abi, bir dost oldu ve olmaya

da devam etmekte. Sedat Şaşmaz öğretmenimize eşi Elif Hanım, çocukları Alphan ve Kaan ile birlikte huzurlu, mutlu bir hayat diliyorum.

*Hedefinize
Bizimle
Yürüyün*

carsambafenlisesi.meb.k12.tr

[carsambafenlisesi](https://www.facebook.com/carsambafenlisesi)

[carsambafenlisesi](https://www.instagram.com/carsambafenlisesi)

[samsun_CFL](https://www.twitter.com/samsun_CFL)

[0362 834 47 42](tel:03628344742)

